Incipiunt quedam ꝯsequentie subtiles
Tisberti que vocantur iuxta hūc textuz.

Uxta hunc textum in libro ꝑe
riermenias. de quolibet dicit
affirmatio vel negaᵒ. Quo
ergo videtur ad hanc qōnez.
Aliqua est ꝯsequentia bona et
formalis de se que non valet. Et ꝙ sic sit. ar
guit sic. Nam hec ꝯña est bona quoddam al
bum non ē coloratū. ergo qōdaz non colora
tum non ē non albū. et hec eadez non valet.
ergo ꝛc. ꝯña pz ꝛ añs ꝓbat ꝑ utraqz sui ꝑ
te. Primo ꝓbo pz maiꝰ ptez. s. ꝙ illa sit bōa.
qꝛ arguit ab vno ꝯuertibili ad reliquum. vel
a ꝯuertente ad ꝯuersam. ergo ꝯña bōa. añs
ē notum. qꝛ hec ꝓpositio. qōdam album nō
ē coloratū ē ꝑticularis negatiua. ergo bz cō
uerti ꝑ ꝯtrapositionem. ꝛ non est maior rō
de vna ꝙ de alia. vel si sit aliqua cā diuersi
tatis detur ista. sed si illa ꝯuertit ꝑ contra
positionem tunc dico ꝙ ꝯuertitur sic. qōdaz
album non ē coloratum. ergo qōdaz non co
loratum non ē non album sicut pz mutādo
terminos finitos in terminos ifinitos. ergo
illa ꝯña est bona. Et ꝙ ista ꝯña non valeat.
vel non sit bona. Arguitur sic. nam cām pos
sibili posito añs est vex ꝛ ꝯñs fm. ergo ꝛc.
ꝯña tenet et añs est notum. nā posito ꝙ nul
lum album sit. tunc añs est vex ꝰ. s. quoddaz
album non est coloratū. qꝛ ꝯtradictoriū eiꝰ
est falsum. s. omne album est coloratum. qꝛ
nullum album est. et tñ consequēs ē fm. s.
quoddā non coloratū non est nō albuz. quia
eius ꝯtradictorium est verū. s. omne non co
loratum ē non albū sicut pz de se. ergo conse
quentia non valet. Ad istud solet dici ab
aliquibꝰ ꝙ nulla particularis negatiua pōt
ꝯuerti per ꝯtrapositionem. si sit ī terminis
accidētalibus. Sed contra istā rñōez ar
guit sic. Hec ꝑticularis negatiua de termi
nis accidentalibꝰ. qōdam album non est ni
grū. pōt ꝯuerti per ꝯtrapositionem. ergo et
rñsio mala. añs est notū. qꝛ conuertitur sic
quoddam non nigrū non ē non albū. ꝛ hec ē
conuersio ꝑ ꝯtrapositionē ꝛ ꝙ dz ꝯuerti sic.
ꝓbat. nam hec ē vera. quoddā non nigrum
nō ē non album. sicut hec. qōdam albuz nō
est nigrum. nam ꝯtradictoriuz istius. qōdā
non nigrū non ē non albū est fm. ergo hec ē
vera. añs est vex. nam sequit de non nigrū
ē non album. quoddā albū ē non nigrū. ergo
qōdam albū ē non albū. ꝯñs est fm. ergo ꝛ
añs. et sic pz ꝙ hec est vera. qōdaz nō nigrū
non ē non album cū eius ꝯtradictoriū sit fm.
ergo pz ꝙ aliqua ē ꝑticularis negatiua in ter
minis accidentalibꝰ q̄ pōt ꝯuerti ꝑ ꝯtrapo
sitionem. Dico ꝙ aliter rñdendum ē. quia

aliqua ꝑticularis negatiua pōt ꝯuerti ꝑ con
trapositionem ꝛ quedā non. Pro quo scien
dum ꝙ ꝑticularis negatiua ī terminis sub
stātialibus generalr pōt ꝯuerti ꝑ ꝯtrapositi
onem sicut ī terminis accidētalibus. ꝛ hoc
ubi neutrū istoꝝ in ꝑticulari negatiua ē supe
rior nec inferior ad aliud. sed ꝑticularis ne
gatiua ī terminis accidētalibus vbi subiec
tū est inferius ad ꝑdicatū. vel econuerso nō
pōt ꝯuerti ꝑ ꝯtrapositionem. ꝛ hoc sufficit ꝓ
argumento principali.
Secundo arguit ad idē sic. Hec ꝯña ē
bona. exclusum est exclusum. et nihil aliud
ꝙ exclusum ē exclusum. ergo tm̄ exclusum ē
exclusum et hec eadem non valet ergo ꝯclu
sio vera ꝯña pz et añs ē notum ꝓ prima pre
qꝛ hic arguit ab exponentibꝰ ad expositam
sicut pz igit ꝯña bona. Et ꝙ eadem non
valeat sic arguit qꝛ añs ē vex ꝛ ꝯñs fm er
go ꝛc. ꝯña pz et añs qꝛ posito ꝙ aliquid sit
exclusum. ꝛ ꝙ aliud ꝙ exclusum ē exclusū ē
manifeste fm sicut pz Et ꝙ ꝯñs ꝑdcē ꝯiunctū sit
fm ꝓbo sic in oī exclusiua affirmatiua vera
ꝑdicatū attribuit sibi ꝛ remouet ab opposito
sibi. ꝛ hoc ꝑdicatum attribuit tā sibo ꝙ predi
to opposito sibi sicut prio. seqt igr hec exclusi
ua ē fm tm̄ exclusū est exclusū maior ē cōter ta
de exclusiuis et minor arguit sic. qꝛ opposi
tū sibi ē exclusum ergo hoc ꝑdicatū attribui
tur opposito sibi. ꝯña tenet ꝛ añs ē notū. naz
oppositum sibi excludit per omnes regulas.
Item ex hoc consequente tantum exclusum
est exclusū sequit fm ergo hoc ē falsum. añs
ꝓbat qꝛ nō exclusū ē oppositum subiecti istiꝰ
exclusiue ꝛ oppositū subiecti excludit sicut ꝑ
ius argutum fuit. item ex hoc sequit falsuz er
go hoc ē falsū cōsequētia pz. ꝛ añs probat qꝛ
sequit tm̄ exclusū ē exclusū gᵒ ñ exclusū ē exclu
sū ꝓbat consequētia qꝛ nō exclusū ē oppositū
subiecti istius exclusiue ꝛ oppositū subiecti ex
cludit sicut prius argutū fuit igitur cū nō ex
clusum excludit non exclusū est exclusum cō
sequēs est falsum igit ꝛ antecedēs ex quo se
quit sed illd ē consequēs tertie consequētie pri
cipalis igitur ꝯsequēs tertie consequētie pri
cipalis est falsum ergo ꝯsequētia nō valz ꝙ
fuit ꝓbandū. Pro isto dicit ꝙ ista conse
quentia nō valet ꝛ cū arguitur sic in ista con
sequentia arguitur ab ex ponentibus ad ex
positam dicitur negādo nec debz sic argui.
nec exponi illa sed sic exclusum ē exclusū. ꝛ oz
addi istā exponētem. s. aliud ꝙ exclusum est
exclusum seu talē nō exclusum ē exclusū naz
sicut argutum fuit prius oppositum istius cō
sequentie satis ꝓbat ꝙ talis exclusiua tantū
exclusum ē exclusum ē falsa. ꝛ formaliter in
cludit opposita. s. ꝙ aliud ꝙ exclusum est ex
clusum ꝛ nihil aliud ꝙ exclusū ē exclusum ꝛ

manifeste patet oppositũ qꝛ copulatiua facta
ex eius exponẽtibꝰ formaliter icludit oppo
sita. Ad hoc eniʒ ꝙ ista consequẽtia valeat
ab ipsis exponentibus ad ipsam expositam
Et cũ similr respõdendũ ẽ ad quãcunqʒ talẽ
exclusiuam.

Tertio arguit͛ sic hec cõsequẽtia ẽ bo
na sor. curret ⁊ nihil aliud a sor. cur
ret ergo tantũ sor. curret ⁊ hec eadẽ
nõ valet ergo cõclusio vera consequentia tʒ
⁊ añs pro prima parte ẽ verum qꝛ ibi argui
tur ab ipsis exponentibꝰ exclusiue ad ipsaʒ
exclusiuam vel ab exponentibus ad expoſi
tam. Et ꝙ ista nõ valeat arguitur sic et
pono ꝙ sor. cras curret ⁊ ꝙ ille cras erit oĩs
homo ⁊ post diẽ crastinũ generẽt͛ aliq hoĩes
q currẽt ⁊ in fine crastine diei corrumpatur
sor. ita ꝙ quãdo sor. curit nꝰ aliud a sor. curet
isto posito añs est verum et ꝯsequens falsũ
ergo ꝯsequẽtia mala ãtecedẽs probo sic sor.
curret neqʒ ⁊ nihil aliud a sor. curret quia si
aliqd aliud a sor. curret vel ꝙ aliud a sor. curʒ
tũc arguit͛ sic aliud a sor. curret igit͛ quod ẽ
aliud a sor. curret. vel quod erit aliud a sor.
curret ꝯsequẽtia tʒ per illam regulã ẽius sup
ponens respectu verbi d͛ futuro supponit p
eo qd est vel erit sed nec vno nec alio modo
vt pbabo ergo ⁊c. Prima pars arguit͛ vʒ
ꝙ nihil qd ẽ aliud a sor. currʒ qꝛ nihil ẽ aliud a
sor. quod post hoc curret vtʒ per casum nec
id qd erit aliud a sor. nunquã curret. qꝛ si sic
sit illud. d. quod curret ⁊ currit aliud a sor. ꝯ
tra omnis alietas exigit exñtiam extremoꝝ
sed. d. nõ erit qñ sor. erit ergo. d. nõ currit ali
ud a sor. ⁊ per idẽ nec aliquis homo ⁊ sic quã
uis multi currẽt non tñ aliud a sor. curret qꝛ
illud qd curret nõ erit aliud a sor. Item si
.d. qd curret erit aliud a sor. vel qñ sor. erit.
vel quãdo sor. non erit nõ quãdo sor. nõ erit.
qꝛ .d. erit aliud a sor. vt probari põt ꝙ homo
generãdus erit a sor. ergo oẽ quod erit aliud
a sor. nõ curret. Pro isto dico breuiter ꝙ
nõ valet ꝯsequẽtia. s. sor. curret ⁊ nihil aliud
a sor. curret. ergo tantũ sor. curret ⁊. cũ dicit͛
arguit͛ ab exponentibꝰ ad expositã dicit͛ ꝙ ñ
nuo ista sic exponit͛ ⁊ quecũqʒ similis sor. et
nihil quod nõ erit sor. curret. ergo tñ sor. cur
ret sed tũc minor ẽ falsa i casu isto posito quia
pro qui nõ erit sor. curret. ⁊ sic de singulis.

Quarto arguit͛ ista ꝯsequẽtia est bona
a desinit esse veruʒ ⁊ nihil aliud qꝫ
a desinit eẽ verũ. ergo tantũ a desi
nit eẽ verum ⁊ hec eadẽ non vʒ ergo cõclu
sio vera. ꝯsequentia patet ⁊ añs est verum
sed pbo ꝙ ista consequẽtia sit bona qꝛ ibi ar
guit͛ ab exponentibus ad expositã. Et ꝙ hec
eadem nõ vʒ probo qꝛ añs ẽ verũ ⁊ ꝯseqñs
falsum ergo ⁊c. cõsequentia tʒ. ⁊ añs ẽ verũ
qꝛ ꝑpositio ꝙ a nũc sit vex ⁊ post hoc nõ erit
verum ⁊ ꝙ nihil sit verũ nisi a sed ꝙ .b. ime
diate ante hoc fuerit verum ⁊ nũc non sit. b.
isto casu posito. a. desinit eẽ verum ⁊ per ca
sum ꝙ nihil aliud ab a desinat eẽ veruʒ pro
bat͛ qꝛ nihil desinit eẽ verũ nisi a vel. b. sʒ. b.
nõ est aliud ab. a. qꝛ. b. nõ ẽ sñ nec. a. ẽ aliud
a. b. ergo nihil aliud ab. a. desinit eẽ verum
qꝛ. b. nunqꝫ fuit aliud ab. a. qñ. a. non fuit ñc
qñ. a. fuit qꝛ per casũ. a. nũquã fuit verũ. sed
a. nũc primo ẽ verũ. ergo qd fuit aliud ab. a.
nõ desinit eẽ verũ nec qd est aliud ab. a. desi
nit eẽ vex. ergo nihil aliud ab a. desinit esse
verũ qd fuit minor pbãda. Modo pba
tur ꝯsequẽs prime cõsequentie principalis
ꝙ sit falsum videlicet tñ. a. desinit eẽ veruʒ
ergo oẽ desinẽs eẽ verũ est. a. sʒ. b. e desinẽs
eẽ verũ. ergo. b. ẽ. a. ꝯsequẽtia patet p priaʒ
figurã minor patet p casum qꝛ b desinit esse
verũ. ergo b ẽ desinens eẽ verum ꝯsequẽtia
patet iuxta cõem resolutionẽ verbi i suum p
ticiptũ ⁊ hoc est verũ. Pro ista dicitur si
cut prius ꝙ consequẽtia non vʒ sed debʒ sic
expom. a desinit eẽ verum ⁊ nihil qd non ẽ a
desinit eẽ verũ sed minor ẽ falsa. ergo tantũ
a. desinit esse verum.

Quinto ad idem arguitur sic hec con
sequẽtia ẽ bona. nihil aliud ab homi
ne currit. ergo tantũ homo currit et
hec eadẽ nõ vʒ ergo cõclusio vera. Et ꝙ nõ
valet patet qꝛ ibi arguitur ab vna exponen
tiũ ad expositã ⁊ generaliter sic arguẽdo nõ
valet ꝯsequẽtia ergo cõclusio vera ꝯsequen
tia patet ⁊ añs probatur sic nã posito ꝙ nihil
curat tũc añs est verum nihil aliud ab hoĩe
currit ergo. ⁊c. ⁊ tamen ꝯñs est falsum tñ
hõ currit qꝛ sequitur tãtũ hõ currit ergo ho
mo currit ꝯñs ẽ falsum ⁊ contra casum. Et
ꝙ ista ꝯsequẽtia valeat arguitur sic nihil ali
ud ab hoĩe currit ergo nihil ẽ currẽs idẽ non
hoĩ ⁊ vltra ergo nihil currẽs ẽ nõ hõ ista cõ
sequẽtia patet cũ oppositũ cõsequentis non
stet cũ antecedẽte ⁊ vltra nihil currẽs est nõ
hõ ergo nihil currẽs nõ est hõ ꝯña patet qꝛ
arguitur ab vna ꝑpositione de p̃terito infini
to ad se ipsam de p̃so finito. ergo consequen
tia bona. ⁊ sequitur nihil currẽs non ẽ homo
ergo oẽ currens ẽ homo ꝯña patet p hãc re
gulam post contra ⁊ sequit͛ omne currẽs est
homo ergo tñ homo ẽ currẽs. consequẽtia
tenet ab vñi ad suam exclusiuã de terminis
transpositis ⁊ vltra de primo ad vltimum
nihil aliud ab homine currit ergo tñ homo
currit. Item ꝯtingit pbari ꝙ a ꝑpositiõe
hñte plures causas veritatis ad vnaʒ illa
rum ẽ bona ꝯña. et non ẽ falsa consequẽtis.
Pro isto dico ꝙ ista ꝯña principalis non vʒ
ad pbationẽ ꝯcedit͛ quousqʒ nihil currens ẽ

nō homo ergo nihil currēs nō est hō istam ꝛ quālibet talem q2 stat añs ꝛ ꝯsequens eē ꝑ positiones similes. sed illud bene sequit̄ om ne curres ē non hō. ergo nihil currēs non est hō nā regula allegata vult q ab affirmatiua de predicato infinito sequat̄ negatiua de pre dicato finito cuiusmodi non arguitur.

Exto arguit̄ sic hec ꝯsequētia ē bōa ꝯtingit te currere. ergo ꝯtingit te nō currere ꝛ hec eadē nō vz. ergo ꝯclusio vera ꝯña tenet ꝛ añs ē verū q ista sit bona pz ꝑ aristotilē ꝑmo prior. dicentem ꝑpositionē de ꝯtigēti ad vtrūlibet ꝯuerti ꝑ oppositas qualitates. Et q ista nō valeat arguit̄ sic q2 si valeret ēt ecōtra valeret sic arguendo contigit te nō currere. ergo cōtingit te currere ꝯsequētia tenet q2 in oī ꝯuersiōe cōueniens ꝛ conuersa sunt ꝯuertibilia ꝑter ꝙ̄ in ꝯuersione ꝑ accidens ꝛ generaliter arguendo ab vno conuertibili ad reliquū ꝛ ecōtra tz ꝯña vt pz. Et q non valeat econtra arguit̄ sic q2 cras erit hoc añs verū ꝛ consequens falsum. ergo consequētia nō valet. ꝯña patet ꝛ añs ē notū. q2 ponat̄ q cras eris corruptus tūc cras hoc añs erit verū ꝯtingit te nō currere. q2 cras eius ꝯtradictoriū erit falsū3 necesse ē te currere q2 tūc erit ista ꝑpositio vera īpossibile ē te currere. ergo cras erit hec vā ꝯtigit te nō currere tāq̄ sibi subalterna ꝛ alteri ꝯtradictēs. Isto dito arguit̄ vltra sic cras erit hoc añs verū ꝯtingit te nō currere ꝛ cras erit hoc ꝯñs falsū. ꝯtingit te currere q2 sequit̄ ꝯtingit te currere. ergo possibile ē te currere igit̄ ꝯña nō valet ꝛ hoc valet vt prius ergo ꝛc. Pro isto dicit̄ q ꝯña principalis ē satis bona. ꝛ ad ꝑbationē q̄n arguitur ꝯtingit te nō currere. ergo ꝛc. ꝯcedit̄ ꝯña ꝛ tūc ad īprobationē admittit̄ casus. et q̄n dicit̄ q añs ē verū ꝯtingit te nō currere. Patet hic dupliciter rn̄deri. vno mō. ꝛ q̄ñ do arguit̄ eius ꝯtradictoriū ē falsū .s. necesse ē te currere. ergo hec ē vera ꝯtingit te nō currere pōt negari q sit suū ꝯtradictoriū. sz hoc ē nō ꝯtingit te nō currere. ꝛ si q̄rat de eius ꝯtradictorio .s. necesse ē te currere. pōt dici q hoc ꝯtingit ad vtrūlibet te nō currere. et hec ꝑpositio ī casu isto ē fla. Uel pōt dici aliter distinguēdo de ꝯtīgēti q quoddā ē ꝯtigens ꝑpositioni necessarie totaliter ꝯtradicēs ꝛ cuz distinctū ꝛ quoddā nō distinctū a ꝑpōne necessaria. sic dicimus q hec deus ē q2 ꝑsumit̄ ꝛ similiter distinguēdū ē de possibili. ꝛ ꝑ istā distinctionē satis facit pōt ꝑbari. iō elligat rñs respōsionē quā voluerit prīa. tñ rñsio sine dubio ē melior vt mihi apparet.

Epilo arguitur ad ꝯclusionē ꝑncipalē. hec ꝯña ē bona videns istū hoiez nō ē asinus ꝛ iste hō est aliquis hō. ergo aliquid videns aliquē hoiez nō ē asinus. ꝛ hec eadē nō valz. ergo ꝯclusio vera ꝯña pz ꝛ añs vz. sic ꝑbo q ista ꝯña sit bona q2 ibi arguitur ab īferiori ad superius ꝑus posita negatione cū ꝯstātia sibi addita. ergo ꝯsequētia bona. Et q ista nō valet ꝑbo sic añs ē verū ꝛ ꝯsequēs falsū ī casu posito. ergo ꝛc. ꝛ pono q nullus videat istū hoiem qui ē sor. ꝛ q nullus hō videatur nisi solus plato ꝛ plo nō videat̄ ab aliqua ꝑsōa nisi a solo asino. isto posito añs ē vz ꝛ ꝯsequēs fl'm. ergo ꝛc. nā ꝑria ps añtis pz aliquid videns istū hoiez nō ē asinus q2 nihil videns istū hoiez ē asinus. ergo aliquid videns istū hoiem nō ē asinus. ꝯsequētia pz ab vli negatiua ad suā ꝑticularem negatiuā. ꝛ añs illud hētur ex casu .s. nihil videns istū hoiem est asinus ꝛ minor pz ex casu ille hō ē aliquis hō. ꝛ tenet ꝯsequēs ꝑncipalis ꝯsequētie ē fl'm .s. aliquid nō videns hoiem non ē asinus q2 ꝑ casū nihil videt hoiem nisi asinus q2 solus plato videt̄ a solo asino. ergo ꝯña principalis nō valet ꝛ ē bona vt prius argutū ē. ergo ꝛc. Pro isto dicit̄ q ꝯña non valet sicut argumētū ī oppositū satis ꝑbat ꝛ ad ꝑbationē cū allegat̄ sc̄da ꝯcedo bn̄ regulā. vñ illa nō dicit q ab īferiori ad suū superius cū negatione postposita cū quacunq3 ꝯstātia subiecti tenet ꝯña. sed cū debita ꝯstātia tali sic q totū subiectū prie ꝑpōnis sit subiectū ī minori ꝛ sic ñ arguit̄ ī ꝑposito. sz ps subiecti prime ꝑpositionis ē subiectū ī minori. vz enim sic arguitur illo decreto aliquid videns istū hoiez nō ē asinus. ꝛ aliquid videns istū hoiem ē aliquid ita q illud q ē subiectū ī pria ꝑpositiōe sit subiectū ī minori. tñ sic bene ꝯcludit̄ aliqd videns hoiez isto casu supposito ut pz. Et similr dicēdū ē ad quācūq3 ꝯclusionē vbi idez est subiectū ī añte ꝛ ī minori. sed nō ps ī maiori ē totū subiectū ī minori q2 arguendo sic nō vz ꝯña arguendo ab īferiori ad superius negatione ꝑposita ꝛ hoc per regulam

Ctauo arguit̄ hec ꝯsequentia est bona ꝑcise sicut est aliq̄ ꝑpositio significat ergo oīs ꝑpositio est vā. et hec eadem nō valet ergo ꝯclusio vera. ꝯña patz ꝑbādo q ista nō valet q2 posito q aliqua ꝑpositio sit vera. tūc añs est verū ꝛ ꝯñs falsū añs ꝑbatur. hec est vera ꝑcise sicut est aliq̄ ꝑpositio significat. ꝛ oīs ꝑpositio vera est aliqua ꝑpositio. ergo ꝑcise sicut est aliqua ꝑpositio significat q2 ꝑcise sicut est ꝑpō vera significat ꝛ oīs ꝑpositio vera est aliqua ꝑpositio significata ꝛ tamen ꝯñs est fl'm. q2 nō oīs ꝑpositio est vera q2 aliqua est falsa. Et q ista ꝯña sit bona arguitur sic si ꝑcise sicut est aliqua ꝑpositio significat igitur sicut est aliqua ꝑpositio significat ꝛ nō alr̄ q̄3 sicut est aliqua ꝑpositio significat ꝯsequētia tz ꝑ exponētem

dictionē huius termini precise. qꝛ aliter dr̄ eē terminus exclusiuus. tūc sic sicut ē aliqua ꝓpositio significat. ⁊ nō alr̄ ꝙ̄ sicut ē aliqua ꝓpositio significat ergo oīs ꝓpositio ē vera. Ista ꝯña pbaꝛ sic oppositū ꝯñtis repugnat añ ti ergo ꝯña valet. ꝯña pꝫ ⁊ añs probaꝛ sic nā ista nō stāt simul. nō oīs ꝓpositio ē vera. ⁊ tñ sicut ē aliqua ꝓpositio significat ⁊ nō alr̄ ꝙ̄ sicut ē aliqua ꝓpō significat qꝛ sequiꝛ nō oīs ꝓ positio ē vera. ⁊ aliqua ꝓpositio ē falsa. ergo aliqua ꝓpositio ē falsa. Et vltra ergo aliter ꝙ̄ sicut ē aliqua ꝓpositio significat. qḋ repu gnat añti prius accepto. s. istī nō aliter ꝙ̄ sicut ē aliqua ꝓpositio significat. Et sic apparꝫ ꝙ ista ꝯña sit bona p̄cise sicut ē aliqua ꝓpositō significat. ergo oīs ꝓpositio ē vera. Pro isto dr̄ ꝙ ꝯña ē satis bona sicut pꝫ argumentum ⁊ ad eius iprobationē admitto casū ⁊ nego an tecedēs eē verū casu posito ⁊ qñ arguiꝛ p̄ci se sicut ē aliqua ꝓpositio vꝫ significat ⁊ oīs ꝓpositio vera ē aliqua ꝓpō. ergo p̄cise sicut ē aliqua ꝓpositio significat nego ꝯsequētiaꝫ ⁊ cā ē qꝛ tales ꝯñe nō valēt. qꝛ illis arguiꝛ ab iferiori ad superius cū dictione h̄nte vīꝫ negationis ꝓposita cum sit ista cū iste termi nus p̄cise i h̄eat se negationē.

Qno arguiꝛ sic p̄cise sicut ē quelibet ꝓpositio significat. ergo quelibet pro positio ē vera. hec ꝯña ē bona. ⁊ hec eadē nō vꝫ. ergo ꝯclusio vera ꝯña tꝫ. et añs pbaꝛ pro pria pte. Quia de quocūqꝫ pbaꝛ vel dr̄ diffinitio de eodē pbaꝛ vel diciꝛ dif finitū. sꝫ diffinitio ꝓpositionis vē ē signare precise sicut ē. ergo si ista diffinitio. signare precise sicut ē affirmaꝛ de qualibet ꝓpositi one ꝗ diffinitū eē ꝓpositio vera vꝫ affirma ri de qualibꝫ ꝓpositione ⁊ si sic ē sequiꝛ ꝙ si precise sicut ē quelibꝫ ꝓpositio significat ꝙ quelibꝫ ꝓpositio ē vera ergo ⁊c. Et ꝙ ista n̄ valeat pbaꝛ. ⁊ ponatur ꝙ multe sint ꝓposi tiones quaꝝ alique sunt vere. ⁊ alique false tūc ꝯñs ē falsū. s. quelibꝫ ꝓpō ē vera ⁊ añs ē verū. s. p̄cise sicut ē quelibꝫ ꝓpositio signifi cat. qꝛ sicut ē quelibet ꝓpō significat. ⁊ non alr̄ ꝙ̄ sicut ē quelibet ꝓpositio significat ergo ⁊ce. Quia ponaꝛ ꝙ aliqua ꝓpō significet si cut ē nō. tamē p̄cise sicut ē sicut ista ꝓpositio hō ē asinus ⁊ nō obstāte ꝙ sit fl̄a significat. tamē secūdarie sicut ē cū significet ꝙ hō est aīal ⁊ ꝙ hō ē aliquis hō. ⁊ multis talibus modis. ⁊ ita pōt eē veꝝ multo fortius de alijs ꝓpo sitionibus ꝯtingētibus fl̄a cū ista ꝓpositō fl̄a que ē īpossibilis significet sicut ē. ideo ꝙ̄uis ipsa significet sicut ē. tamē nō ē iconueniēs ꝙ oīs ꝓpō sit significans oē sequēs ad eā iuxta regulā ⁊ frequēter ad falsū sequitur verūqꝫ apparet ꝙ oīs ꝓpositio fl̄a significet vno mō sicut ē ⁊ nō precise veꝝ qꝛ tūc ꝓpō fl̄a eēt va

Quto h̄ito arguitur sic sicut ē quelibꝫ ꝓposi tio significat ⁊ nō aliter ꝙ̄ sicut ē quelibꝫ pro positio significat. ergo p̄cise sicut ē quelibꝫ ꝓ positio significat minor istius pbatur quia si alr̄ ꝙ̄ sicut ē quelibꝫ ꝓpositio significat. ⁊ pro positio vera ē ꝓpositio. ergo aliter ꝙ̄ ē ꝓpō vera significat ꝯñs ē falsū. ergo ⁊ añs. ⁊ añs ē oppositū minoris. ergo minor ē vera. Ideo breuiter dico sicut argutū ē ꝙ ista ꝯña nō est bona ⁊ ꝯcedo ꝙ falsū significat sicut ē. sed nō precise sicut ē ꝯcedo. tamē ꝙ ista ꝯña sit bōa Quelibꝫ ꝓpositio significat precise sicut est ergo quelibꝫ ꝓpō ē vera. sed hec ꝯña multū dr̄t a priori ꝯcedo sicut pn̄s ꝯcessū ē ꝙ bene se quitur p̄cise sicut ē aliqua ꝓpō significat er go oīs ꝓpositio ē vera sed non sequitur aliq̄ ꝓpō significat p̄cise sicut ē ergo oīs ꝓpositō ē vera. sed sequitur p̄cise sicut ē aliqua pro positio significat. ergo oīs ꝓpō ē vera. Et tūc ad argumētū de quocūqꝫ dr̄ diffinitio ⁊ ce. ꝯsequitur ⁊ cū subinfertur minor illa ne gatur ⁊ cā ē qꝛ illa ꝓpōe p̄cise sicut ē quelibꝫ ꝓpositio significat li precise sicut ē nō p̄dica tur de li propositio sicut pꝫ ex se. nec sequitur p̄cise sicut ē quelibꝫ ꝓpositio significat ergo q̄libꝫ ꝓpositio ē uera. qꝛ i añte sūt duo termi ni officiales siue duo exponibilia scilꝫ li preci se ⁊ q̄libet mō primū hꝫ exponi. secūdū vero nō ⁊ de similibus idē ē iudiciū. Solet tamē sophistice teneri ꝙ falsū significat sicut ē ⁊ ēt ꝙ falsū significat p̄cise sicut ē nā arguitur sic Quelibet ꝓpositio affirmatiā ꝯuertitur cuꝫ se ipsa. dictione exclusiua addita pro sicut se quitur tu es hō. ergo tu es tm̄ hō. igitur per istud idē sequitur ꝙ propōtio fl̄a significat si cut ē ergo propositio fl̄a significat p̄cise sicut ē ⁊ sic ē ꝯcedēduꝫ añs fore verū. ⁊ ita ꝯcedo ꝯñs fore verū. sed antecedēs ē verū ꝑ causā p̄dictā qꝛ propositio significat. quicqḋ ad cā sequitur. sꝫ ad falsū sequitur verū. ergo falsū sicut ē significat. Sed talia tamē̄ vana ⁊ fu nola tamꝫ relinquo sophisticis. qui ad v̄ba ⁊ ad voces potius vadūt ꝙ̄ ad rei v̄itatē. si placet tamē posꝫ ꝯcedi ꝙ propositio fl̄a signi ficat p̄cise sicut ē ꝑ cāmꝫ p̄dictā nūꝙ̄ tamen hꝫ ꝯcedere ꝙ precise sicut ē propositio falsa significat. iō elligat rn̄s rōnes quas noluerit

Sexto arguitur sic. tu credis ꝙ aliq̄ hō decipitur. ergo aliquis hō decipi tur. hec ꝯsequētia ē bona. ⁊ hec eadē nō vꝫ. ergo ꝯclusio vera ꝯsequētia tꝫ. ⁊ ātece dēs ē ꝓbādū qꝛ si valeret valeret talis forā i ol materis. sed nō valet tu credis ꝙ hō ē asinus. ergo hō ē asinus. nec ēt ista supradic ta. Modo ꝙ talis ꝯsequētia valeat. arguiꝛ nō solū de materia. sed ēt de forma. nā oppo sitū ꝯsequētia repugnat formaliter ātecedēti go ꝯsequētia bōa antecedēs probaꝛ. nā ista

formaliter repugnāt. tu credis ꝙ aliquis hō
decipit. ⁊ nullus hō decipit. nā sequit tu cre
dis ꝙ aliquis hō decipit ⁊ nullus hō decipi
tur. ergo tu deceptꝰ. ⁊ tu es aliquis hō. ergo
aliquis hō decipit. ⁊ sic apparꝫ ꝙ ꝯña sit bo
na de forma. Sꝫ ꝙ nō valeat ī materia sic
de forma ꝓbat qr añs pōt eē vīn sine ꝯñte.
ergo ꝯña nō vꝫ ꝯña tꝫ ⁊ añs ē notū qr ponat
ꝙ nullus alius a te decipiat. ⁊ ꝙ credas pre
cise ꝙ ois hō decipit. tūc añs est uerū ⁊ ꝯñs
falsū. ergo ⁊c̄. añs ꝓbat p positionē casus ⁊
ꝙ ꝯñs sit falsū arguit qr oppositū ꝯñtis ē ve
rū. ergo ꝯñs falsū. añs ē verū. naꝫ nullus hō
decipit ergo ⁊c̄. ꝯñs arguit. naꝫ nullus hō
alius a te decipit p casū ⁊ tu nō deciperis. et
tu es aliquis hō. ergo nullus hō decipit ꝯña
tꝫ añs pꝫ ex casu minor arguit. qr si dicat ꝙ
tu deciperis ꝯtra tu credis p̄cise sicut ē. er
go tu nō deciperis añs ꝓbat. qr si tu decipe
ris. ⁊ tu es aliquis hō. ergo aliquis hō deci
pit ⁊ tu credis precise sicut ē ergo tu nō deci
peris. nec alius a te decipit. ergo nullus hō
decipit qd̄ fuit ꝓbādū. ¶ Pro isto ē distinguen
do de ꝯña bona formali ꝙ quedā ē bōa ⁊ for
malis ⁊ generaliter. ⁊ ē qñ oppositū ꝯñtis for
maliter repugnat añti ⁊ ꝯsimilis forma va
let ī oī materia cuiusmōi ē materia sillogisti
ca ⁊ vbiqꝫ arguitur ab vno ꝯuertibili ad re
liquū. Cōsequētia formalis spēaliter ē cuiꝰ op
positū ꝯñtis formaliter repugnat añti. non
tñ vꝫ ꝯsimilis forma ī oī mā qr nō sequit tu cre
dis ꝙ aliqs hō currit. g° aliqs hō currit p argu
mētū āt arguit ꝙ ista ꝯña nō sit bona ⁊ forā
generaliter ſꝫ spēaliter. ⁊ hoc sufficit ad illō
qñ arguitur ꝙ añs ē verū. ⁊ ꝯñs falsū ī casu
possibili posito. iō negatur añs ⁊ ꝯcluditur cō
sequētia. Ad ꝓbationē dico breuiter negan
do casum ibidē positū ⁊ hoc pro tāto. nā in eo
ipso ꝙ debeat credere aliquē decipi eū nō po
test aliquis decipi iuxta cōeꝫ intētionē datā
de hoc uerbo decipi nisi credat aliquo modo
ex quo nō credat illū decipi sicut notū ē intel
ligēti hūc terminū decipi sequitur ꝙ tu cre
dis ꝙ aliqs hō decipitur. ergo tu credis ali
quē hoīem decipi qd̄ nō ponit casus. iō ipse ē
negādus. Aliter tñ respōdent aliqui admittē
do casū positū negādo tamē oppositū ꝯñt sta
re cū añte ⁊ breuiter negatur ꝙ nullus hō d
cipitur. imo dico ꝙ sor. decipitur ⁊ qñ argui
tur ꝙ nō qr qualitercūqꝫ sor. credat. ita ē igi
tur sor. nō decipitur negatur ꝯña. ⁊ bene ⁊ cā
ē qr sor. credit ꝙ aliquis hō decipitur qm est
aliter ab eo. ⁊ ista ꝓpō aliquis hō decipitur.
verificat solūmō p sor. ergo ista ꝯña non est
formalis ⁊ sīlr salit ꝯsimilis modus arguēdi
aliquis hō credit ⁊ sor. credit p̄cise. ꝙ aliqs
hō credit. ergo qualitercūqꝫ sor. credit. ita p̄ci
se. ⁊ ꝙ plō credit p̄cise ꝙ cicero currat ⁊ sit

ita ꝙ cicero. tūc añs ē verū ⁊ ꝯñs falsū nam
aliquis hō credit ꝙ sor. currit ⁊ plato credit
p̄cise ꝙ aliquis hō currit. qr credit ꝙ cicero
currit ⁊ ꝙ cicero ē aliquis hō. ⁊ tamē ꝯñs est
falsū. pꝫ. s. qualitercūqꝫ plō credit. igitur plato
credit aliter ꝙꝫ ē ut pꝫ p casū. Respōdeo ꝙ
dꝫ sic argui. vt ꝯña valeat aliquis hō currit
⁊ plato credit p̄cise quod ille idem aliquis
hō currit quē de facto plō credit currere igit
plato credit precise sicut ē ⁊ sic dꝫ argui ī ꝓ
posito aliquis homo decipit qui de facto de
cipit. qr ipse nō decipit. ⁊ nullus alius ab eo
decipit ⁊ ille credit alterū ab eo decipi ⁊c̄.
¶ Undecimo arguit sic sor. nūc nō ē al-
bus ⁊ imediate añ hoc fuit albus. er
go sor. desinit eē azꝰ. hec ꝯña ē bona
⁊ hec eadē nō vꝫ. ergo ꝯclusio vera añs notū
nā prima ps videtur nō qr arguitur ab expo
nētibus ad expositā. Et ꝙ nō valeat arguit
sic ⁊ capio horā elapsā ⁊ diuido eā ī ptes equa
les ⁊ ꝓportionales versus hoc istās. ⁊ sit h
vltimū istās istius hore ⁊ ī qualibꝫ pte ꝓpor
tionali ī pari sit sor. azꝰ ut ī tertia ⁊ ī quinta p
te. ⁊ sic deinceps de ptibus ī paribus ⁊ ponat
ꝙ ille sit niger ī pte ꝓportionali pari ut ī 2a
vel ī quarta ⁊c̄. ⁊ sic hoc vltimū istius ho
re ⁊ sit sortes nūc rubeus. tūc arguit sic sor.
nūc non ē azꝰ qr ē rubeus. ⁊ imediate añ hoc
fuit albus qr fuit aliqua ps ī par ⁊ ī oī pte pro
portionali ī pari sor. fuit albus. ergo imedia
te ante hoc sor. fuit albus ergo ⁊c̄. ⁊ ꝙ ꝯñs
sit falsū pꝫ qr arguitur sic sor. imediate ante
hoc nō fuit azꝰ. ⁊ nec non ē azꝰ. ergo sor. nō de
finit eē albus ꝯsequētia tenet qr si sor. desinit
eē azꝰ. oꝫ ꝙ nūc non sit azꝰ. ⁊ imediate ante
hoc fuerit azꝰ antecedēs ⁊ minor patēt. s. sor.
imediate ante hoc non fuit azꝰ qr sor. imedia
te āte hoc fuit niger ⁊ qñqꝫ fuit niger non fu
it albus p eandē in t̄rā ergo ⁊c̄. Itē si ime
diate ante hoc fuit niger. tūc simul fuit niger
⁊ albus ergo nō imediate ante hoc fuit albꝰ.
Et ꝙ imediate ante hoc fuerit niger ꝓbatur
sic qr nullum istās ante hoc fuit quin post il
lud fuerit aliqua ps ꝓportionalis par. ⁊ in
qualibet tali sor. fuit niger. ergo imediate an
te hoc fuit niger ꝯsequētia tenet iuxta cōem
modū exponēdi istū terminū imediate. ⁊ an
tecedēs patet p casū qr nullum fuit istās an
te hoc quin iter hoc istās ⁊ illud istans fue
rint infinite ptes ꝓportionales quarū vna fue
rit ps ⁊ aliqua ī par ⁊ ī oī pte pari sor. fuit ni
ger sicut patet ex casu. ergo nullum fuit istās
ante hoc quin post illud sor. fuerit niger ⁊ sic
et imediate ante hoc sor. fuit niger. qd̄ fuit ꝓ
bādū. Iō respōdeo ⁊ dico ꝙ ista ꝯsequētia ne
cepta ē satis bona. Et qñ ꝓpo arguitur casu
possibili posito antecedēs ē verū ⁊ ꝯsequens
ē falsū negatur ātecedēs ⁊ ad casū admittat

casu e ꝛ ꝯcedo ꝙ sor. desinit eē albus. ꝛ tunc
qn̄ arguitur negat̄ ꝯn̄a ꝛ ad ꝓbationē sꝫ sor.
desinit ꝛc̄e. oꝫ ꝙ nūc nō sit albus ꝛ imediate
ante hoc fuerit albus ꝛ cū vlterius dr̄ nō seq
tur ꝯn̄a. sꝫ oꝫ sic argui nō imediate ante hoc
instās sor. fuit albus ꝛ nō est modo albus. er
go non desinit eē albus. tunc ꝯsequētia ē bōa
sed maior ē falsa. s. nō imediate ante hoc sor
fuit albus. qꝛ eius ꝯtradictoriū ē verū. s. ime
diate ante hoc sor. fuit albus sicut argumen
tū deducit. sꝫ hec ꝓpositio imediate āte hoc
sor. fuit albus ꝓponēdo negatiuā ē falsa sicut
neqꝫ nō imediate ꝛ ex istis qꝛ ista ꝯsequentia
non ē bona imediate ante hoc sor. nō fuit al
bus. ergo nō imediate ante hoc sor. fuit albꝰ
qꝛ antecedēs ē verū i casu prius posito ꝛ cō
sequēs falsū ergo ꝛc̄e. Ex istis patet imedia
te qꝺ ista duo nō ꝯtradicunt imediate ante h̄
sor. non fuit albus ꝛ imediate ante hoc sor. fu
it albus. Tal̄r ꝛ consil̄r respondet̄ ad ꝯꝫcim
qꝫ simil̄r. vbi negatio postponit̄ imediate i
vna ꝓpositione ꝛ ꝓponit̄ i vna alia eidē ꝯsi
mili sicut ista imediate ante hoc sor. non fuit
albus. ꝛ nō imediate ante hoc sor. fuit albus
ita ꝙ semꝑ ē albꝰ ita ꝙ fallit ꝯn̄a ab vna ad
aliā. sed i maiori pte sunt tales ꝓpositiones
sibi imediate ipertinētes siue sumant̄ de ꝑ
terito siue de futuro sic arguēdo imediate pꝰ
hoc sor. nō erit albus. ergo nō imediate post
hoc erit albus. Quod ꝯn̄a nō valet pōt ondi
ꝑ casū similem de futuro sicut pro casus q
ponit̄ de pt̄o posito ꝙ i qualibet pte i pari pro
portionali hore future sor. erit albus ꝛ in om
ni parte erit niger ꝛ ꝙ ptes ꝓportionales in
nores sic determinate versus hoc istās qꝺ ē
p̄n̄s et ꝑ hec satis pꝫ ꝙ ista ꝯn̄a non valet qꝛ
antecedens est verum ꝛ ꝯsequēs falsum

Uodecimo arguit̄ sic hec ꝯn̄a ē bōa
tm̄ nō omnis hō ē albus. ergo nō ōis
hō est albus. ꝛ hec eadē nō valet. er
go ꝯclusio vera ꝯn̄a tenet ꝛ an̄s argnit̄ vid̄
licet ꝙ ista ꝯn̄a sit bona. qꝛ argnit̄ ab exclusi
ua ad suā preiacētem. ergo ꝯn̄a bona an̄s est
notū ꝑ illā cōem regulā. Et ꝙ ista nō valet.
ꝓbo qꝛ casu possibili posito an̄s ē verū ꝛ ꝯn̄s
falsū. ergo ꝛ ce. an̄s ego probo. ꝛ pono ꝙ ōis
hō sit albus ꝛ ꝙ sint multi masculi ꝛ multe
fēie quo posito an̄s est verū ꝛ ꝯn̄s falsū. Sꝫ
ꝓbo ꝙ ꝯn̄s sit falsum. qꝛ suū ꝯtradictoriū ē
verū vt ꝑ casū pꝫ. s. omnis hō ē albus. ergo
hoc ꝯn̄s est falsū. s. nō omnis hō est albus.
Et ꝙ an̄s principale sit verū ꝓbo quia illud
antecedēs sequit̄ ex verbo i ꝯsequētia bona
ꝛ formali. ergo ꝛc̄e. ꝯsequētia pꝫ ꝛ antecedēs
arguit̄. qꝛ sequitur omne albū ē nō omnis hō
ergo tm̄ non ōis homo ē albus ꝛ ꝙ ātecedēs
sit verū. ꝓbatur qꝛ hoc albū ē non omnis hō
ꝛ sic de singulis ergo ꝛc̄e. ꝯsequētia pꝫ ꝛ āte
cedēs ē verū qꝛ quocūqꝫ albo demōstrato st
lud ē non ōis homo ꝛ significatio dē albuꝫ est
non omnis hō. Pro isto dr̄ ꝯn̄r dubitādo cō
sequētiā qꝛ negatio pōt stare negatiue vel in
finite ꝛ sil̄r debet stare i exponētibus ꝛ in ex
posita. vō si negatio stet negatiue in exclusiua
ꝛ preiacēte ꝯsequētia tenet. Si aūt in vna
negatiue ꝛ in alia non ꝯsequentia nō valet si
cū. exēplum tm̄ non homo ē albus. ergo nō
omnis homo est albus ꝛ tunc arguit̄ directe
ab exclusiua ad suā preiacentē si sua negatio
non stet īfinite i exclusiua ꝛ non in preiacente
ꝛ econuerso. ꝛ tūc non valet ꝯsequentia.

Ex nodecimo arguitur sic hec con
sequentia est bona sor. nō excipitur
ꝛ omnis alius a sor. excipitur. ergo
omnis homo preter sor. excipitur ꝛ
hec eadem non valet. ergo conclusio vera.
consequentia patet ꝛ antecedens est notum
quia ibi arguitur ab exponentibus exceptiue
ad ipsam exceptiuam. ergo consequentia bo
na consequentia patet. ꝛ antecedens est no
tum de se Et quod non valet arguitur quia
casu possibili posito antecedens est verum ꝛ
consequens est falsum. ergo consequentia nō
valet. antecedens notum. nam ponatur ꝙ
sor. non excipiatur ꝛ omnis alius a sor. exci
piatur quo posito antecedens est verum. et
consequens falsum consequentia tenet. ꝛ an̄s
arguitur. nam sequitur omnis homo preter
sor. excipitur. ergo sor. excipitur. consequētia
tenet quia in omni affirmatiua exceptiua.
pars extracapta excipitur sicut in ista omnis
homo preter sor. excipitur hic sor. excipitur
quia exceptio est captio partis a suo toto per
secundas ergo ꝛc̄e. In ista exceptiua omnis
homo preter sor. excipitur sor. est pars extra
capta quia immediate sequitur dictionem
exceptiuam sequitur igitur ꝙ sor. excipitur.
ergo illud consequens implicat. Pro isto et
de quolibet simili respondeo negando talez
consequentiam. ꝛ causa est quia ista excepti
ua ꝛ quelibet similis icludit contradictionē
ꝛ quelibet similis debet exponi per cōtradic
tionem siue per contradictorium. vnde de.
bet sic exponi sor. non excipitur ꝛ omnis aliꝰ
a sor. excipitur. igitur omnis homo pret̄ sor.
excipitur. Et causa est quia exceptiua inclu
dit contradictionem. vꝫ quod sor. excipitur.
et sor. non excipitur. Aliter solet dici ad
sophisticā negando casum scilicet quod sor.
non excipitur ꝛ omnis homo alius a sor. ex
cipitur. ergo omnis homo preter sortem ex
cipitur. Et ex hac exceptiua sequitur qꝺ
cum vniuersaliter exceptiua extracapta ex
cipitur, sed contra hanc rationem potest obi
ci. quia non videtur maius inconueniens ꝙꝫ

ꝙ sor.non sit albus.ꝛ omnis alius a sor. sit
albus vel si sic dr̄ causa diuersitatis.id eli
gat q̄ñs rōnionem sibi magis placentem.

Quartodecimo arguit̄ sic hec ꝯña ē
bona hō currit. ergo aīal currit.et
hec eadez nō ualet ergo ꝯclusio pri
cipalis uera ꝯña tȝ ꝛ añs est no.ū.qꝛ arguit̄
ab īferiori ad supius. Qđ non ualet ꝓbatur
qꝛ cāu possibili posito poterit esse ita sicut si
gnificatur p añs quo posito non erit ita sicut
significat̄ p ꝯñs. Et pono p casū ꝙ nullū aīal
currat nūc arguitur sic nullū aīal currit er
go non ē ita sicut significat̄ per hoc ꝯñs aīal
currit. et tñ pōt eē ꝙ hō currit ergo ita pōt es
se sicut significat̄ p hoc añs hō currit. Quis
non ita sit sicut significatur p hoc ꝯñs aīal
currit ꝓbatur qꝛ quis nullū aīal currat po
test eē ꝙ hō currat ꝛ non ē ita ꝙ aīal currit.
qꝛ ille due ꝓpōnes sunt sił uere. nā pōt eē ꝙ
hō currit quis nō sit ita sicut ꝯñs significat
ergo ꝛc. Hunc dr̄ concedēdo istā ꝯclusionez
ꝛ ad argumētū cū dr̄ pōt eē ita sicut significa
tur p hoc añs ꝛ non erit ita sicut significat̄ p
hoc ꝯñs ꝛc. imo ꝯña non ualet. imo ꝯcedo
ꝙ multe sunt ꝯñe formales quax cuiuslibet
ita pōt eē sicut significat̄ p añs. Quis nō sit
ita sicut significatur p ꝯñs qꝛ sine hō currat
siue non non minus hȝ potētiam ad curren
dū nec magis pōt currere. Id quis non sit
ita sicut denotatur p hoc ꝯñs.s.aīal currit.
pōt adhuc sic eē sicut denotatur p añs.s.hō
currit. ꝛ tunc ꝯña non ualet qꝛ quādoqȝ fue
rit ita in cāu ꝙ añs fuerit nex uel possibile.
uel sit ita sicut significatur p añs ꝛ nō sit ita
sicut significat̄ per ꝯñs nunc ualebit ꝯsequen
tia quādocunqȝ sic fuerit.

Quintodecimo arguitur sic hec ꝯña
ē bona tu fuisti et asinꝰ fuit et nūqȝ
fuisti asinus ergo tu differebas ab
asino et hec eadē non ualet.ergo ꝯclusio ue
ra ꝯña tȝ ꝛ añs est notū qꝛ arguit̄ ab expone
tibus ad expositā sicut pȝ ergo ꝛc. quia hoc
uerbū differt de pūti hȝ expom p duas expo
nentes unā affirmatiuā et aliā negatiuam.
sił de predicato hoc uerbū differt hȝ expōi
p ꝛłas exponentes unā affirmatiuam et ali
am negatiuam,sed hec propositio de presē
ti sic exponit̄ tu es ꝛ asinus est ꝛ tu nō es asi
nus ergo tu differs ab asino. Et propositio
de predicato hȝ sic expom tu fuisti et asinus
fuit ꝛ tu non fuisti asinus ergo tu differebas
ab asino. Et ꝙ illa non sit bona probat̄, qꝛ
añs ē uex et ꝯñs falsum ergo ꝛc. ꝯña tȝ et
añs ꝓbatur nā hec ē uera tu fuisti et asinus
fuit ꝛ quādo tu fuisti asinus fuit ꝛ tu nō fui
sti asinus qꝛ tu fuisti ꝛ tu nūqȝ fuisti asinus

Et ꝙ ꝯñs sit falsum probat̄ qꝛ si sic ergo dif
ferebas ab isto asino ꝛ ab isto asino.ꝛ sic d sin
gulis ꝯña tȝ qꝛ tāte uirtutis ē hoc uerbū de
p̄dicato sicut d pūti ad ꝯfundēdū terminū
cōez sibi annexū p oībꝰ suis suppositis sed
tāte ūtutis ē hoc uerbū differt ad ꝯfūdēdū
p oībꝰ suis suppositis tm̄.gꝰ sicut dr̄ tu dif
fers ab illo ꝛ ab illo asino.et sic de singulis.
ergo et similiter de predicato. Et quod
consequens sit falsum probatur quia aliqui
fuerunt asini corrupti antequam fuisti in re
rum natura.sed nō sequitur. tu differebas
ab isto,quia fuit corruptus antequaȝ fuisses
generatus.consequens est falsum, quia tu
non fuisti ergo tu non differebas ab isto asi
no. neque ab aliquo asino neqȝ quādo eras
differebas ab asino. quia talis asinus non
erat et ne illa ē falsa. Pro primo dicitur
negando illam consequentiam tu fuisti ꝛ asi
nus fuit et cetera sicut tāgitur in argumēto
et causa est quia tangitur quod hoc verbum
differebas confundit illum terminuȝ asinꝰ
pro omnibus suis suppositis de predicato.
ideo nunquam differebas ab asino. Et di
citur negando quod arguitur ab exponenti
bus ad expositam sed debet sic exponi tu fui
sti. et asinus fuit. nec vnquam aliquis fuit
asinus quin ab illo differebas. sed tertia ex
ponens est falsa ꝛ sic de singulis.

Extodecimo arguitur sic. hec con
tia est bona tu eris et asinus erit.
et tu nunquam eris asinus ergo tu
differes ab asino et hec eadem nō
ualet ergo conclusio uera. consequentia te
net et antecedens probatur. quia hic argui
tur ab exponentibus ad expositam. Et
quod non ualet probatur quia antecedens
est verum consequens uero falsum. ergo et
cetera antecedens probatur nam hec est ue
ra tu eris et similiter illa asinus erit. et ta
men consequens est falsum scilicet tu diffe
res ab asino. quia si tu differes ab asino.tu
differes ab illo et ab illo et cetera quolibet
demonstrato. sed hoc est falsum. quia hoc
verbum differt confundit terminum com
munem immediate sequentem pro omni
bus suis suppositis presentibꝰ. Et quod
consequens ad quod deducitur sit falsum.
probatur. quia si tu differes ab asino ergo
tu differes ab asino futuro postquaȝ erit cor
ruptus consequens est falsum quia neqȝ quā
do eris differes a tali asino nec quādo non
eris differes a tali asino ergo et cetera.

Pro primo dicitur quod illa consequē
tia non ualet immo debet sic exponi tu eris
et asinus erit.et nunquam enim erit asinus
quin ab illo differes. Ergo tu differes

ab asino et tunc minor est falsa quia multi
sunt asini a quib⁹ uel a quoꝝ aliquo non di
ferres quia oēs asini qui erūt geniti post tui
compositionem huiusmodi per silentiū modū
omnes consiſtes propositiones.

Decimoseptimo arguit̄ sic i.c. instā
ti sor. non curret .⁊ minus erit i
stās p⁹.c. quin āte illud sor. curret.
ergo in.c. istāti sor. icipiet currere. hec ꝯña ē
bona. ⁊ hec eadem non ualet ergo conclusio
uera. ꝯña tз ⁊ añs est notū ꝑ prima pte. f. in
c. instāti sor. non curret ⁊ nullū currit instāa
p⁹.c. quin añ illud sor. curret et ultra ergo in
c. instāti sor. icipiet currere. Et qnō ualet ꝓ
bo qꝛ cāu possibili posito añs ē uex ⁊ ꝯñs fſz
ergo ⁊c. ꝓbātur añs et pono ꝙ in.c. instāti
sor. non curret nec vnq̄ p⁹.c. istās et ponat̄
ꝙ sit ante.c. ⁊ sit.b. instans añ.c. pз ergo ꝙ
añs est uex in c. istāti futuro. f. sor. nō curret
⁊ ꝙ nullū currit instans ⁊c. ⁊ qñ erit istans
qđ erit p⁹.c. sor. curret ⁊c. Et ꝙ ꝯñs pdicte
ꝯñe sit fſm pз qꝛ oз uel ꝙ.c. instān curret uel
p⁹.c. mō utrūqз est fſm. Pro prio dr̄ negādo
ꝯñam pncipalē ad confirmationē negatur
ꝯña. pз. n. añs eē uex ⁊ ꝯñs fſm. talis enim
forma de pñti sequit̄ sortes nunc non currit
⁊ nullū erit instans p⁹ hoc qn ante illud sor.
curret ergo ⁊c. Sed ad hoc ꝙ cōcludat̄ pri
cipalis cōclusio oз sic arguere. in.c. istanti fu
turo nec añ.c. instās sortes curret et nullum
currit istās p⁹ hoc quin āte illud sor. curret.
ergo in.c. instāti sor. incipiet currere ꝯsequē
tia est bona sed minor ē falsa ⁊c.

Decimooctauo arguit̄ sic hec ꝯña ē
bona de necessitate hō ē aial. ergo
de necessitate ille hō ē aial. ⁊ sic de singulis.
⁊ hec eadem non ualet ergo ꝯclusio vera. cō
sequētia tз ⁊ aña probat̄ prio ꙩ illa ꝯña tene
at probat̄ qꝛ ille terminus de necessitate hз
vim cōfundendi terminū imediate sequētē
stātem mobilr̄ uel imobilr̄ sed quicquid mobi
litat imobilitatū imobilitat mobilitatū. er
go sic dicēdo de necessitate hō est aial. li hō
stat mobilr̄ ꝑ illū terminū de necessitate. et
sic fiet descensus ad quolibet suū suppositum
sub illo termino hō. Et ꝙ ille termin⁹ de ne
cessitate hēat vim ꝯfundendi terminū stan
tem imobiliter pз i illa propositiōe de neces
sitate ois hō est aial ille terminus hō āte ad
uentū de li ois stabat mobiliter mō āt stat i
mobiliter ⁊ hoc solū rōne hui⁹ termini đ ne
cessitate ergo ille termin⁹ hз vim confundē
di minor mō arguit̄ nā non ꝯtingit descēde
re sub illo termino hō i hac ꝓpōne de neces
sitate ois hō est aial. ergo ille hō de necessita
te est aial ⁊ ille ⁊ sic đ singulis et sic pз quō hз
vim ꝯfundendi terminū ⁊c. ut pз sed tamē
in illa đ necessitate hō est aial stat imobiliter
qꝛ quicquid mobilitat ⁊c. ⁊ sic sequit̄ ꝙ ista
ꝯña est bona de necessitate hō est aial. Mō
ꝓbat̄ ꝙ non ualet qꝛ añs ē uex ⁊ ꝯña falsū
ergo ⁊c. añs est notū nā illa ē uera. ois hō ē
al đ necessitate. qꝛ hec ē necessaria omnis hō
est aial. Et ꝙ ꝯña sit falsum pз qꝛ quilibet hō
ꝯtinenter ē aial. Pro isto dico ꝙ ꝯña princi
palis non ualet. ⁊ qñ dr̄ ꝙ ille terminus de
necessitate hз viз confundēdi huic dr̄ ꝙ ille
terminus de necessitate hз vim cōfundēdi
totā compositionē cui adiūgit̄. Et tales ter
mini q determināt totā compositione sequē
tē licet imobilitet mobilitatū non tñ mobili
tat imobilitatū ⁊ cā est. qꝛ vis eoꝝ cadit i to
tā cōpōez et non i nullū terminuз. Et ꝙ ille
termin⁹ de necessitate denotet totā compo
sitionē pōt hēri qꝛ hec ꝓpositio de necessita
te ois hō ē aial denotat ꝙ hec ē necessaria
ois hō est aial qꝛ denotat ꝙ vis eoꝝ trāseat
i totā cōpōez ni totū ꝯñū ē de hoc uerbo dif
fert et de aliis quoꝝ vis transit in vnuз ter
minū solum ⁊ non in totā compositionē.

Decimonono arguit̄ sic hec ꝯña est
bona aliquātus ē sor. ⁊ tantus ē pla
to ergo tātus plato ē ei hec eadem
non ualet ergo ꝯclusio uera. añs probat̄. qꝛ
hic arguitur ab vna copulatiua ad alteraз
tiua pictn. Et ꝙ non ualet ꝓbat̄ qꝛ cāu pos
sibili posito añs est uex et ꝯña falsum. ergo
⁊c. ꙩ añs sit uex pз naз ponat̄ ꙩ sor. sit tri
pedalis quantitatis. et plato sit tripedalis
quantitatis ē tūc añs est uex. ⁊ tūc arguit̄
sic aliquantus ē sor. et tant⁹ est plato qꝛ tan
te quantitatis ē vnus quante ⁊ alter ergo tā
tū est plato ergo aliquantū ē sor. ⁊ tm̄ est pla
to. ꝯña tз ꝑ suas exponētes. Et ꙩ ꝯñs sit fal
sum pз qꝛ si añs eēt propositio intelligibilis
necessario eēt propositio exclusiua ⁊ sic expo
nit̄ plato ē ⁊ nihil aliud a platone est qđ pro
batur sic qꝛ si ille terminus tm̄ accipit̄ rīte
prout refert̄ ad hoc ꙩ dictio aliquātulū tūc
notiē ꝓposito tantū plato est ꝓbat̄ qꝛ nullū
relatiuū pōt icohoare vnam propositionē cū
relatiuū sit añ rei late recordatiuū. Pro isto
nego ꝯñam principalē ⁊ dico qđ nō ē genera
liter uera pro quo dico qđ bene aliqñ ē bōa
ꝯña ⁊ aliqñ non et breuiter qñ est aliqua co
pulatiua q̄ isert seipam ⁊ econtra vз trāspo
sitis propositionib⁹ tūc non sequit̄ exemplū
patet de tali copulatiua qꝛ ex quo iste termi
nus tantū stat relatiue ante eū multis ꝯfert
incoare propositionē ut si dr̄ sit tantus ē sor.
aliquantus est plato hic plato stat exclusiue
sed si econtra stat relatiue.

Vigesimo arguitur sic hec ꝯña ē bo
na ois homo est aial. ergo omnis
homo est asinus et hec eadem nō ualet er
go ꝯclusio uera ꝓbat̄ añs ꝑ ꝑmā pte qꝛ seqt̄

nullus homo est aial ergo nullus hō est asin^9 ergo ɔsequēs sequitur ex añtecedēte. ꝫ pñs ē pro negatiua ⁊ ī ōi propōne negatiua p̄dicatū remouet a sb̄o ergo asin^9 remouet ab homine sed talr̄ ē ī illa nullus hō est asin^9. sed qcqd dnotatur remoueri ab aliquo p propositionē vl'em negatiuā denotatur affirmari de eodem p vl'em affirmatiuam sibi ɔriaꝫ igitur et p illam nullus hō est aial asinus remouetur ab hoīe. qꝫ bene sequitur. nullus homo est animal ergo nullus hō est asinus ergo per oppositam sibi vl'em affirmatiuā contrariā dicendo ois hō est aial denotatur asinū affirmari de hoīe et per ɔ̄sequens vñ sequitur ois hō ē aial ergo ois hō ē asinus. Itē arguitur φ ista pña sit bona qꝫ oppositū ɔ̄sequētis repugnat añtecedenti ergo ⁊cc. Ad idem predicatū in vli negatiua stat ɔ̄fuse ⁊ distributiue ergo bene sequitur nullus hō ē aial ergo nullus hō est hoc aial ⁊ sic de ceteris. Pro ilone ego pñam p̄ncipalē ⁊ ɔ̄cedo usqꝫ cū dr̄ quicqd negaf de aliquo p vleꝫ negatiuā ⁊cc. Sed ɔ istā rn̄sionem arguitur sic ⁊ videf quicqd negaf ab aliquo p vl'em negatiuā affirmef de eodē p vl'em affirmatiuaꝫ igit ex opposito si due ppōnes ɔ̄riāf oꝫ φ quicqd negaf de aliqua illaꝝ affirmef p aliā illaꝝ qd̄ fuit pbādum. hinc dr̄ φ cā est qꝫ nō ɔriant qꝫ quicquid negaf de aliquo proprie ⁊ p̄cipalr̄ p vnā negatiuā ppōeꝫ de alia p̄mo ⁊ principalr̄ p aliā ⁊ sic ē de istis nullus asinus currit hic cursus negaf de asino. ⁊ in alia de quolibet hoīe affirmaf. vnde ɔcedēdū ē φ ubicūqꝫ sūt alique ⁊ non qcqd negaf de vna p̄cise ⁊ p̄cipalr̄ affirmaf de eodem p̄cise p illam ⁊ p̄cipalr̄ propositiōes iste nō sunt ɔ̄trarie. vnde nō frequēter ɔ̄tingit φ aliquid negaf ɔrie ab aliquo termie per vnā ɔrioꝝ qd̄ non oꝫ eodē p aliqd̄ ɔrioꝝ sicut in proposito ut vn^9 hō est aial negaf hoieꝫ eē asinū ɔrie sbm tñ existēte qd̄ tamē nō affirmatur p illā propōeꝫ ois hō ē aial qꝫ quicqd hꝫ necessario negatur p̄cise et p̄mus affirmat aliam p̄cise ⁊ principalr̄ ut nullus hō est aial p̄cise ⁊ principalr̄ negat illam nullus hō ē aial. ⁊ affirmat aliam p̄cise et principaliter. s. ois hō ē aial. Concludendū est ergo pro argumento φ quicquid negat vnū ɔrioꝝ p̄cise ⁊ p̄cipalr̄ affirmat aliud eorum p̄cise ⁊ p̄cipalr̄. sed non quicquid negat vnū ɔrioꝝ ɔrie existente affirmat aliud contrariorum ɔ̄trarie existente.

Igesimoprio arguitur sic hec ɔsequētia ē bona tu incipis scire aliquam ppōem. ergo tu incipis scire istā propōeꝫ et istā ⁊ sic de singulis. et hec eadē non ualet ergo conclusio uera. Qd̄ sit bona probo qꝫ iste terminus incipit est terminus icludens ɔ̄tradictionē ⁊ confundēs terminū confuse ⁊ distributiue sicut dicit illud dr̄ cā diuersitatis. Qd̄ non ualeat probaf qꝫ ponaf φ tu scias propōnes ueras ⁊ non fl'as. ⁊ ante hoc non scīuisti aliquā istaꝝ tūc añs ē ueꝝ ⁊ pñs fl'm ⁊ φ pña sit fl'm probaf qꝫ nullā sim incipis scire. Pro primo dico negādo p̄mam ɔ̄seqn̄tiā pro quo ē sciendū φ nulli termini sūt includētes nagaṫōnē qui confundāt terminos imediate seqn̄tes ɔ̄fuse ⁊ distributiue tā p suis exponētib^9 φ̄ pro suis expositis cuiusmōdi ē iste termin^9 differt. ⁊ sunt que dā exponentia l suis confundentib^9 exponentibus ⁊ non ī suis expositis ut incipit exēpluꝫ pꝫ ī illa propositione tu icipis scire aliquam propōeꝫ exponif sic nūc scis aliquā propōeꝫ ⁊ imediate ante hoc non sciuisti aliquam propōneꝫ ergo imediate āte hoc non sciuisti istā propōnem ⁊ istā ⁊ sic de singulis uel dꝫ d̄scendi tm̄ in exposita.

Igesimosecūdo arguif sic aliqd̄ erit primū istans eē sor. qd̄ erit primuꝫ instans eē plo ne ergo ī eodē istāti ī quo sor. icipiet eē plo icipiet eē hec pña est bōa ⁊ hec eadem non ualet ergo conclusio uera. Primo φ sit bona arguif sic istud ē primū istans esse sor. sed primū istans eē sor. est primum instans in quo sortes incipit esse. ⁊ primum instans eē plonis est primū istans ī quo plo incipit esse ergo in eodem istāti in quo sor. incipit eē plo incipit eē. Sed φ non ualet probaf nā ponaf qd̄ sor. sit genitus ante plonē p vnā diem et sit. b. primū instans plonis. quo posito pñs est fl'm imediate manifeste. sed pꝫ qd̄ añs est ueꝝ et qꝫ. b. erit primum instans esse sor. qd̄ erit primū istās esse plonis ergo ⁊cc. pña tꝫ qꝫ ex opposito pñtis īfertur oppositū antecedētis. añs probaf videlicet qd̄. b erit ⁊cc. qꝫ b erit primū istās eē sor. φ erit primum istās eē plonis ⁊ nullū instās erit instans eē sor. ante b uel p^9 b quin illud erit primū instās eē plonis ergo ⁊cc. ɔ̄seqn̄tia pꝫ p eādem expositionē hui^9 termini p̄us qꝫ negat illa duo. s. nunqꝫ et nō p̄rius antecedēs est. cāu ⁊ minor pꝫ ⁊ conclusio iuxta casum. Pro primo dico negādo consequentiam primā ⁊ ad probationem negaf consequentia. s. istud erit primū instans eē sor. qd̄ erit primū instans eē plonis ergo in eodē instanti in quo sor. incipiet esse plo incipiet esse sed antecedens est falsum.

Igesimotertio arguitur sic hec consequentia est bona impossibile non est hominem eē asinū ergo necesse est hominem eē asinū ⁊ hec eadem non valet ergo ɔclusio uera añs probaf p aristotilē in libro p'armenias ubi dicit istā pñam esse bonā. Sed φ non ualeat arguif ātecedēs ē

vex̄ ⁊ consequens fl̄m ergo ⁊c. añs ꝓbaṫ.
sꝫ q̄ꝺ ĩpossibile non est hoīeȝ esse asinū. ergo
⁊c. ꝯña tȝ a ꝑticulari ad suā nȝ indefinitā
antecedens patet. quia hoc impossibile ho
mo est capra non est hoc homo est asinus.
sed hoc ĩpossibile hō est capra ē aliq̄ꝺ ĩpossi
bile ergo ⁊c. Nunc rūdetur negādo ꝑnci
palē ꝯñam. ⁊ ad argumentuȝ q̄ꝺ ad ĩpossibi
bile non sequiṫ necesse dico ꝙ ĩtelligiṫ ſī ali
qua negatio non addaṫ uerbo ꝑĩcipali sed
uerbo ĩfinitiui mōi sicut dicēdo impossibile
est hoīem non eē asinū. ita q̄ꝺ ista dictio nō.
non dominēṫ uerbo ꝑncipali.

Igesimoq̄̇rto arguiṫ sic. hec ꝯña ē
bona tu scis hoc esse hoc. ergo hoc
scis eē hoc. ⁊ hec eadem non ualet ergo ꝯclu
sio uera. Q̄ꝺ sit bona ꝓbaṫ q̄ꝛ arguēdo a sen
su composito ad sensuȝ diuisū et eō ualet ꝯña
ubi ille terminus hoc demōstrās ē sūm sim
pliciter sine aliquo ꝺterminabili addito. vñ
ista ꝯña non ualet hoc scio currere ergo scio
hoc currere ꝑ idē argumētū sequiṫ ꝓposito
Et ꝙ non valeat ꝓbaṫ. ⁊ pono ꝙ tu uideas
a remotis puta lapidē. ⁊ credas firmiter ꝙ
sit sor. quo posito añs ē vex̄. s. tu scis hoc eē
hoc demōstrādo istū lapidē. Et ꝙ illud ꝯñs
sit fl̄m. s. hoc scis eē hoc ꝓbatur q̄ꝛ seq̄ṫ hoc
scis eē hoc et hoc ē aliquid ergo aliq̄d scis eē
hoc mō ꝯñs est fl̄ȝ. q̄ꝛ eius ꝯdictoriū est vex̄
. s. nihil scis eē hoc ꝓbaṫ. nā nec illud q̄ꝺ cre
dis eē hoc scis eē hoc nec illud q̄ꝺ non credis
eē hoc scis eē hoc sed nihil ē ꝙ credas eē hoc
uel nō credas esse hoc. ergo vel scis eē hoc.
ꝯña ualet ⁊ maior ⁊ minor arguiṫ. ⁊ ꝓbo ꝙ
illud q̄ꝺ credis eē hoc non scis eē hoc q̄ꝛ illō
credis eē aīal et nullum aīal ē hoc ergo q̄ꝺ
credis eē hoc non scis eē hoc. hec ꝯña tȝ. q̄ꝛ
scire ꝑsupponit credere cū scire sit sine hesita
tione credere. Probaṫ ſa ps. s. ꝙ nec illud
q̄ꝺ non credis eē hoc scis eē hoc q̄ꝛ scire pre
supponit credere cū scire sit credere sine hesi
tatione ⁊ cū doc ꝙ ita sit ex ꝑte rei sequiṫ ꝙ si
tu scis. a. eē uex̄ credis. a. eē uex̄ ergo neces
sario ē ꝙ si tu non credis aliq̄d eē. a. ꝙ nō sci
as aliquid eē. a. ergo ꝑ idē quicq̄d nō credis
eē hoc nō scis eē hoc ⁊c. Aliṫ ꝓbo ꝙ nihil
scis eē hoc. q̄ꝛ nec aīal nec nō aīal scis eē hoc
sed nihil ē ĩ mūdo q̄n illud sit aīal uel ñ aīal.
ergo nihil mūdi scis eē hoc. ꝯña tȝ. ⁊ añs ꝓ
baṫ. l. nullū aīal scis eē hoc q̄ꝛ nullū aīal cre
dis esse hoc ⁊ q̄ꝺ non credis eē hoc. non scis
esse hoc utȝ ꝑ argumenta pri⁹ fcā. ergo non
scis hoc eē hoc. ꝯña tȝ ⁊ maior arguiṫ q̄ꝛ aīal
nō credis esse hoc. ergo nullū aīal credis eē
hoc ꝯña tȝ ⁊ añs ꝓbaṫ cū aīal q̄ꝺ est sor. cre
dis eē hoc. Pro isto dico cōcedēdo primam
ꝯñaȝ non obstāte ꝙ hic arguiṫ a sensu cō. ad
sensū di. ad argumētū ĩ oppositū admitto ca

sum ⁊ cōcedo q̄ꝺ hoc scis eē hoc ⁊ ꝙ scio hoc
eē hoc. Et cū arguiṫ q̄ꝺ non q̄ꝛ si hoc scis esse
hoc ēt hoc ē aliquid ergo aliquid scis eē hoc
concedo ꝯñas ēt ꝯcediṫ ꝯñs. Et cū arguitur
ei⁹ ꝯdictoriū negatur. Et ad argumentū cū
dr̄ nec q̄ꝺ ē hoc scis esse hoc nec q̄ꝺ credis eē
hoc scis eē hoc sed nihil ē quin illud credas
esse hoc. uel nō credas eē hoc ergo nihil ⁊c.
ꝯcedo ꝯñam ⁊ nego maiorē. q̄ꝛ q̄ꝺ nō credo
esse hoc scio eē hoc. q̄ꝛ hoc credo eē hoc ⁊ hoc
nescio esse hoc non contradicūt immo stant sīl'
ꝙ non credo eē hoc scio. eē hoc ⁊ ꝙ non credo
esse hoc non scio eē hoc. q̄ꝛ sunt subcōtrarie.
q̄ꝛ sor. credo hoc esse hoc lȝ non sciaȝ hoc esse
hoc ergo aliq̄ꝺ q̄ꝺ credo esse hoc non scio esse
hoc ⁊ aliquid q̄ꝺ credo esse hoc scio eē hoc. q̄ꝛ
hoc credo ēt hoc ⁊ hoc idem scio esse hoc. er
go q̄ꝺ credo eē hoc scio esse hoc. Ad ſam
rōnem nego maiorē ꝓ ſa ꝑte ⁊ bū concedo
ꝯñam ⁊ concedo ꝙ non aīal scio esse hoc ⁊ ōe
non aīal est aliud ab aīali ergo aliud ab aīa
li scio esse hoc. ⁊ hoc ōndiṫ sic. q̄ꝛ hoc scio eē
hoc ⁊ hoc est non aīal ergo non aīal scio esse
hoc ⁊ tūc nego maiorem ꝙ non aliud scio es
se hoc q̄ꝛ nihil scio esse hoc nisi q̄ꝺ credo esse
hoc sed non aīal credo esse hoc. ergo ⁊c. ne
gaṫ minor q̄ꝛ concedo ꝙ non aīal credo esse
hoc q̄ꝛ q̄ꝺ non est aīal credo esse hoc. Unū cō
cedo in cāu illo ꝙ non aīal scio esse hoc et q̄ꝺ
lapidem scio esse hoc. sed nego illā ꝯñam er
go hoc scio esse lapideȝ. Et si arguiṫ lapideȝ
scio esse hoc. ergo hoc scio esse lapidem. ꝯña
non ualet ut pȝ ꝑ conuersionem. q̄ꝛ hoc cre
do esse lapidem. ⁊ hoc non credo esse sor. et
ultra ergo hoc non scio esse sor. concedo ꝯñaȝ
ĩ illo cāu q̄ꝺ illud q̄ꝺ nō est aīal credo eē hoc.
⁊ q̄ꝺ non est aīal non credo esse hoc tāq̄ȝ sub
ꝯrie. aliq̄ꝺ. n. aīal non credo esse hoc ⁊ aliq̄ꝺ
non aīal ñ credo eē hoc. vñ illa ꝯña est bona
lapidem scio esse hoc. ergo hoc scio esse lapi
dem ⁊ sic dȝ conuerti.

Igesimoq̄̇nto arguiṫ sic hec est bōa
ꝯña tu non scis hoc esse lapidem et
hoc scis esse hoc ergo scis hoc ñ esse lapidem
⁊ hec eadem non ualet. ergo conclusio uera
ꝯña pȝ ⁊ añs est notū. s. q̄ illa ꝯña tȝ ꝑ hāc re
gulā a ꝓpositione negatiua ꝺ ꝑdicato finito
ad ꝓpōeȝ affirmatiuā de ꝑdicato ĩfinito va
let ꝯña. ⁊ hoc cū constātia sbi. Q̄ꝺ non ualet
arguiṫ q̄ꝛ añs est vex̄ ⁊ conseq̄ns fl̄m. ergo
⁊c. ponendo casū positū ĩ argumento ꝑceꝺ
quo posito arguiṫ tu non scis hoc eē lapidē
⁊ credis hoc eē sor. vnde scis hoc eē sortē. ⁊
hoc est fl̄m utȝ in cāu tu scis hoc esse non la
pidem. q̄ꝛ ex illo sensu sequiṫ fl̄m ĩ conseq̄ē
q̄ntia bona et formali. nam sequitur tu scis
hoc esse non lapidē ergo hoc non scis esse la
pideȝ. conseqnens est falsū. ⁊ contra casum

Respōdet negādo pncipalē ꝯsequētiam et ꝯcedēdo rl'am ad istū intellectū qd a negatiua de pdicato finito ad affirmatiuā d pdicato infinito ē bōa ꝯsequētia. vnde bene valet tu nō scis h ē lapidē ꝛ tu scis hoc ē hoc ergo tu es non sciens hoc ē lapidem.

Igesimo sexto arguitur sic. hec ꝯña ē bona. tu scis qualitercūqz hec ꝑpositio significat hō ē asinus. ergo qualitercūqz illa significat ē scitum a te. et ꝛ hec eadē non ualet ergo ꝯclusio vera. ꝯña pz qr ex opposito ꝯñtis sequit oppositum antecedentis ergo ꝯña bōa nā sequit formal'r vno mō qual'rcunqz hec ꝑpositio significat ē scitū a te ergo non scis qualitercūqz hec ꝑpositio significat. Et qꝫ illa non ualeat ꝓbatur qr añs ē uerum ꝛ ꝯñs fl'm ergo ꝛc. añs ꝓbo. nā tu scis qualitercūqz hec ꝑpositio significat hō ē asinus qr tu intelligis istam ꝑpositionem hō est asin⁹ et oēs terminos illius ergo tu scis qualitercunqz illa ꝑpositio significat hō ē asinus ꝓbo qr si tu nescis qual'rcunqz illa ꝑpositio significat hō est asin⁹ nō intelligeres illam ꝛ sic pz qꝫ añs est verum. Mō ꝓbatur qꝫ primum ꝯñs sit fl'm .s. qualitercūqz illa ꝑpositio significat ꝛc. est scituz a te qr sequit qualitercūqz illa ꝑpositio significat est scitum a te sed precipue qꝫ hō est asinus illa significat. ergo qꝫ hō ē asinus est scitum a te ꝯñs ē fl'm ꝛ ꝯ casum cum nihil sit scitum nisi uer. Item qual'rcunqz illa significat sic est scitum a te et qual'rcunqz aliqd ē scitum a te. aliquod ē scitum a te ꝛ cuz nihil sit nisi illa ꝑpositio hō est asinus significet nisi qꝫ hō est asinus ergo qꝫ hō est asinus est scitum a te. ꝯñs est fl'm ergo illud ex quo sequitur ꝛ illud est ꝯclusio pncipalis ꝯsequētie. ergo ꝛc. Pro illo rñdeo ꝛ ꝯcedo qꝫ qualitercunqz illa significat tu scis puta hō ē asin⁹. Item ex quo tu intelligeres illam. tu nō posses negare illam quia tu scis qualitercunqz illa significat. Tū non ꝯcedendum est qꝫ tu scis sic ē qualitercūqz illa significat nec ē ꝯcedendū ē sicut illa significat est scitum a te. Si argui qꝫ sic ꝯtra tu scis qualitercūqz illa significat hō est asinus ergo tu scis ita eē qual'rcunqz illa significat negatur ꝯña. nec oz arguere ad illam ꝯñam qual'rcūqz hō ē asinus significat scit a te ꝑ pdicta cāz. Et ad argumētū qū arguit qual'rcūqz hō est asin⁹ significat ē scitum a te sed pcipue qꝫ hō ē asinus illa significat ergo qꝫ hō ē asinus est scitū a te negat ꝯña qꝫ hō est asinus precipue illa significat ergo hō ē asinus est scitum a te sed tunc minor ē fl'a vt satis pz. Et ad reductionem qū argui qual'rcūque hec ꝑpositio hō ē asinus significat ē scitum a te ꝛ qual'rcūqz est scitum a te est aliquo mō scitū a te ergo aliquo mō quo illa significat est scituz a te cōcedo ꝯñam et ꝯñs ꝛ si argui ultra ergo aliquo mō quo illa significat est scitum a te sed mō alio nisi illo mō qꝫ hō ē asinus illa significat ergo qꝫ hō ē asinus ē scitum a te negat ꝯña. Et cā est qr añs non plus significat nisi qꝫ ꝑ aliquē modū qūo illa significat ē scitū a te sed non ꝑ aliquē modū qūo illa significat. qꝫ qd scis ꝑ aliquē mōm scis ꝑ aliquā viā doctrinal informationis. ꝛ si sic igit aliquo mō illa significat. vñ ꝯcedo qꝫ aliquo mō scis qualitercūque illa significat sed negat qꝫ aliquo mō scis quo illa significat. qr quiber modus quo illa significat ē fl'us negatur illa ꝯña tu scis qualiter illa significat ergo qual'rcunqz illa significat ita ē sicut illa significat. ergo tu scis qual'rcūqz illa significat nā añs ē uer ꝛ consequens falsum.

Igesimo septio argui sic hec ꝯña ē bōa tu scis qꝫ a est ver añqꝫ a ē verū ergo a ē ver añqꝫ a est uer ꝛ hec eadē nō ualet ergo ꝯclusio vera. añs argui nā si scis qꝫ sor. currit ergo sor. currit qr qual'rcunque scis tal'r ē ut pz ergo ꝛc. Et qꝫ non valet ꝓbat ꝛ pono qꝫ a primo sit uer cras ꝛ scias in nūc ē uer cras. quo posito argui sic tu scis nunc qd .a. ē uer ꝛ cras nunc ē tps añqꝫ .a. erit ver ergo tu scis qd .a. est uer ꝯña pz et añs ē notū ex cāu ergo ꝛc. Itē si tu non scis qd .a. ē ver añqꝫ .a. ē uer ergo tu nō scis qd .a. ē ver cui⁹ oppositū est ꝓbatū. Quo bito qd añs prie ꝯñe sit fl'm argui sic .s. qd hoc si ē ver ꝛ ꝑ ꝯñs illud īplicat sicut pz ergo ꝛc. Pro pmo rñdeo cōcedēdo pncipalē ꝯñam ꝛ admittēdo casū quo posito negat añs ꝛ cōsequēs. Et ad argumētū in oppositū quādo argui nūc scis qd hoc .a. ē ver. ꝛ nūc ē tps ātequā a ē ver ergo tu scis qd a est ver ātequā a. est uer negat ꝯña ꝛ idē scit qd a ē ver. et tu scis qd a ē ver ātequā a est et ulterius a est verū ergo a ē uer ātequā a erit uer ꝛ cā ē qr i cōsequēte determinat hoc uel bū scis totā cōpositionē sequētē ꝛ ē sensus qꝫ tu scis istā tpalem a ē uer ātequā a uer sed i ātecedēte solū determinat hoc verbū scis vnam ptem igit ꝛc.

Igesimooctano argui sic. hec ꝯ a ē bōa ipossibile ē te eē hoiem dum tu es asinus ergo tu es asin⁹ ꝛ hec eadē nō ualet ergo ꝯclusio uera ꝯña tenet et ꝯñs ē notū. s. qd illa ꝯña sit bōa nā ex tota tēporali sequit utraqꝫ ps ꝯiūctim uel diuisim ꝛ ex tota sequit sue ptes qd ꝓbat ad hoc qꝫ tpalis sit vera requirit qd utraqꝫ eius ps sit uera ergo a tota tpali ad suā ptē est bōa ꝯña ꝛ ꝯsequēs sic erit i ꝑposito. Et qd t'lis ꝯña nō ualet argui nā ātecedēs ē uer ꝛ ꝯñs falsum ergo ꝛc. Pro primo respōdeo breuit distinguēdo qd vno mō ē tpalis alio modo

est modalis et eo modo quo est temporalis est bona consequentia ⁊ alio mō nō. Est aūt ꝓpositio tp̄alis quādo ille terminus uel ille modus impossibile solū determinat vnā partem immediatam..ita q̄ ille modus impossibile cadit supra illam partez te esse hominem et eo modo neqz ꝯña ⁊ aūs est negādum. sed ē ꝓpositio modalis qñ termin⁹ predictus determinat compositionem totaz et hic est sensus q̄ hec propositio est impossibilis dum tu es hō tu es asinus. et isto mō talis ꝯña non ualet.

Igesimo nono arguit̄ ad ꝯclusionē sic hec ꝯsequentia ē bōa tu credis q̄ homo est asinus ergo tu decipis ⁊ hec eadem non ualet ergo ⁊c. aūs ꝓbat̄. q̄ꝛ si credis q̄ homo est asinus tu credis aīr q̄z est ergo tu deciperis Et q̄ non ualet probatur. q̄ꝛ tu potes credere q̄ homo sit asin⁹ quando tu non deciperis. ergo non sequitur tu credis q̄ hō est asinus. ergo deciperis ergo ⁊c. aūs ꝓbatur q̄ꝛ tu potes credere istā tp̄alem hō ē asinus qñ tu non deciperis. gā dato q̄ tu crederes istam non sequit̄ q̄ tu deciperis. sz possibile est te decipi ergo ⁊c. tūc sic tu non deciperis et potes credere q̄ hō ē asinus ergo ⁊c. Ad istud breuiter rñdeo negādo q̄ talis ꝯsequētia sit bona. ⁊ cum dicitur tu credis q̄ homo est asinus ergo ⁊c. ꝯsequentia non ualet. Sed cuz arguitur tu potes credere q̄ homo est asin⁹ ergo ⁊c. negatur argumentuz sicut prius ꝓbo q̄ possiz credere istam temporalē hō ē asinus quādo non ⁊c. quamus ꝓ tunc quādo sic credis. non deciperis ergo ⁊c. cōsequētia nō valet tu credis q̄ homo ē asinus ergo tu decipis sed tunc aūs est verū ideo includit aūs.

Rigesimo ad ꝯclusionez arguit̄ sic hec cōsequentia est bona. a. esse verum est tibi dubiū ergo aliqd eē verum est tibi dubium et hec eadem non valet ergo conclusio vera aūs est uerum ⁊ consequentia bona q̄ꝛ aūs ꝯuertitur cū ꝯñte cuz pticularis ⁊ indefinita ꝯuertant̄ et q̄ nō ualet ꝓbo casu possibili posito aūs est uerū ⁊ cōsequens fālm ergo ⁊c. ꝯña bona et aūs ꝓbatur q̄ꝛ ponat̄ q̄ tu scias istaz deus est ⁊ q̄. a. sit alteri a istarum deus est uel hō ē asin⁹ ⁊ lateat te que istarū sit. a. ⁊ sit. a. deus ⁊ scias illam de⁹ ē eē uerā et illā hō est asinus eē fl'az quo posito q̄ a esse uerꝫ ē tibi dubium pꝫ gā hec est tibi dubia a ē uerꝫ ergo qualitercūqz significat est tibi dubiū sz illa significat a eē uerꝫ ergo a esse uerum est tibi dubiū Et q̄ ꝯsequens sit falsum probatur quia eius oppositum est uerꝫ ergo ⁊c. antecedēs ꝓbat̄ nā hec est uera nullū. a. ē tibi dubiū. q̄ꝛ nec hō ē asinus est tibi dubia. nec hec deus est. est tibi dubia ⁊ nō est aliquid nisi alterum istorūz ergo ⁊c. Prouisto respondeo ⁊ concedo consequentiam primam ⁊ ad argumentum in oppositum quando arguitur sic oppositū consequentis stat cum antecedente negat̄ illud ⁊ concedo. tamen quod ista bene stant simul a esse verum est tibi dubium. ⁊ nullum a esse verum est tibi dubium. nec contradicunt. argumētū illud satis ꝓbat illa dubia fore vera ⁊ hoc pro tanto q̄ꝛ illa propositio a esse verum est tibi dubium conuertit̄ cum illa dubium est tibi nullum a esse verum. vnde sicut ista conclusio est possibilis dubium est tibi a esse verum ⁊ dubium est tibi nullum a esse uerum. ita est hec possibilis a esse verum est tibi dubium ⁊ nullum a esse verum est tibi dubium. Quod ⁊ sic propositiones conuertantur patet per communes regulas que dicunt q̄ si ille t'ns dubium procedit totaliter dictum ꝓpositionis ⁊ finaliter subsequitur sp accepi a est illa ꝓpositio i sensu composito ⁊ sic cum in proposito ⁊c. per ista patet quod illa consequētia siue conclusio cū concededa aliquem hominem currere est possibile ⁊ nullum hominem currere est possibile quia sicut aliquem hominem currere est possibile. ergo ita nullum hominem currere est possibile. Et si arguitur sic nullum hominem currere est possibile ergo nec istum hominem currere est possibile nec illum ⁊ sic de singulis. nunc valet consequentia nec arguitur ab vli ad singularem ⁊ causa est q̄ꝛ non est vlis sed singularis nec est negatiua sz ē affirmatiua. et conuertitur cum ista affectiua hoc est possibile nullus homo currit que ē singularis ⁊ ē omnino in alia consimiliter

Rigesimo primo arguitur ad conclusionem principaliter sic hec consequentia est bona. tu non scis hoc illorum nec verum est hoc illorum esse verum ⁊ non sunt plura istorum. ergo non scis aliquod illorum esse verum ⁊ hec eadem nō valet ergo conclusio vera. probo primo q̄ valeat q̄ꝛ oppositū consequentis repugnat antecedēti q̄ꝛ illa repugnant tu scis aliquod illorum esse verum nec hoc illorum circa uerum ⁊ non sunt plura illorum ⁊c. Et q̄ non ualeat probo ⁊ capio ista duo contradictoria rex sedet ⁊ n⁹ rex sedet sic precise significando ⁊ pono q̄ vtrumqz illorū sit tibi dubium tunc arguitur sic nec scis hoc illorum eē verꝫ .s. rex sedet nec scis hoc illorum eē verum .s. nu⁹ rex sedet ⁊ non sunt plura illorum igitur ⁊c. ⁊ sic habetur antecedens sit verum et consequens falsum si non scis aliquod illorū eē verum q̄ꝛ eius contradictorium est verū quia scis aliquod illorum esse veruz ⁊ ꝓbat̄

sic q2 scis q ista duo sūt ɔtradictoria. igitur scis q alterū est verum ⁊ vltra igit scis q alterū illorum ē verum q fuit ꝓbandū. Pro isto dico negādo ɔsequētiam principalem ⁊ ɔcedo q oppositū ɔsequētis stat cū antecedēte illa enim stāt simul. tu nō scis hoc illorū esse verū nec hoc illoꝝ esse verū. ⁊ tamē scis aliquē illorum esse verū eisdem demōstratis ex quo illa ɔclusio ē concedēda. tu scis aliquod tibi dubiū eē verum. q2 scis aliquod illorum eē verum ē tibi dubiū. igitur scis aliquod illorum eē tibi dubiū ⁊ tunc nullū dubiū scis eē verū q2 quodlibz illoꝝ ē tibi dubium. probo hoc supponēdo illa duo q nec sit scitum a te esse verum nec scitū a te eē falsum. Similiter pro ɔclusione predicta capit illa propositio. aliquid ē tibi dubiū ⁊ hec ē vera. ponat .n. q tu scias istā ⁊ sic sequit q tu scis illā igitur sis sicut illa significat. ⁊ illa significat q aliquid est tibi dubium esse verum.

Vigesimosecūdo ad conclusionem principalē arguitur sic hec ɔsequētia ē bona a. propositio est falsa ⁊ potest esse vera. ergo potest incipere eē vera ⁊ hec eadem non valet. ergo conclusio vera antecedēs ꝓbatur ⁊ primo q ista consequētia sit bona q2 sequit formaliter. a. ꝓpositio ē falsa. ⁊ a. ꝓpositio pōt esse vera. ergo antecedēs erit primū instās in quo pōt eē vera vel vltimū in quo non potest eē vera. sed si sic sequit q tale erit instās in quo erit veꝝ ergo a primo si illud potest eē verū sequitur q potest incipere esse verum quod fuit probādum. Similiter ꝓbo q ɔsequentia sit bona q2 hec ē consequentia bona. a. propositio non est vera. sed erit vera. ergo icipit vel incipiet esse vera. ergo si potest esse sicut antecedens significat potest eē sicut consequens significat. ergo si. a. sit falsum ⁊ potest eē verum sequit q potest icipere esse verum. Et q ɔsequentia nō valeat ꝓbo quia antecedēs est verū ⁊ consequēs falsum casu pōito. ergo ⁊c. ɔsequentia patet ⁊ añs argui ponatur q añx nō erit sed poterit esse ⁊ ponatur q a. sit ista ꝓpositio antexp̄s erit quo posito hētur q. a. est ꝓpositio falsa vt patet q2 antecedens nō erit ut patet q2 antexp̄s nō erit vt positum. ergo ⁊c. sed. a. significat q antex erit ergo ⁊c. ⁊ patet esse vera similiter ut pz q2 potest esse antex erit ⁊ nō necessario erit ⁊. a. significat precise q ɔsequens sit falsum. s. q. a pōt esse verū nō q2 includit ɔtradictionē q2 non pōt incipere q antexp̄s erit nec q antexp̄s pōt incipere eē futurus. sequit q p aliquo instāti certo eēt copulatiua vera vel ponat q est añx ⁊ immediate ante hoc nō fuit antexp̄s futurus. sed vtraqz copulatiua ē possibilis. ponatur q sit pro aliquo instāti eēt futurus añx sequeret q ab eterno ante idē fuit añx futurus. ergo nō pōt p aliquo instāti añx esse futurus. sed imediate ante illud instans nō sic nec possit eē quin pro aliquo instāti añx sit futurus. sed tamē immediate ante illud instans sit futurus ⁊ per idē argumētum quia tunc a. incipiet si añx incipiet eē futurus ergo ⁊c. Pro isto dico q consequētia non valet ⁊ hoc pro tanto quia. a. incipere esse verum includit contradictionē sicut ꝓbat argumētum. Et ad argumētum cum arguit. s. a non est verū. ⁊ potest esse verum ergo aliud potest esse primū instās in quo. a. potest esse verū negatur ɔsequentia pro eadē ⁊ ad aliā inductionem cū arguitur. ergo si potest eē sicut antecedens significat potest esse sicut ɔñs significat ɔcluditur ɔsequētia. ⁊ cū arguitur illa ɔsequentia est bona. a. non est verum ⁊ erit verū. ergo icipiet esse veꝝ ⁊c. Arguitur ergo si patet etiā sicut antecedens significat pōt esse sicut ɔsequens significat cōcluditur consequentia ⁊ cū arguitur vltra ergo si. a. non ē verum ⁊ potest eē verum. ergo pōt incipere eē verū dico ɔsequentiā non valere sicut. ⁊ cā est q2 hoc potest eē verum nō tamen ē sicut antecedēs significat q2 totū añs icludit ɔdictionē sicut ɔñs ergo ⁊c.

Vigesimotertio ad ɔclusionē arguitur sic hec ɔña est bona. a. modo ē et a. modo pōt non esse igit a modo potest desinere. ⁊ hec eadē non valet igit cōclusio vera. assūptum ꝓbatur. nā q2. a. modo ē ⁊. a. modo non est. igit. a. modo desinit esse hec ɔña est bona igit si pōt eē. ita sicut significat p antecedens pōt eē ita sicut significat p consequēs. Et q non valet ꝓbat ⁊ ponat q. a. sit ista ꝓpositio ita ē q añx fuit. sed poterit non esse ⁊ esse indifferenter q añx erit tunc isto casu posito añs est verum ⁊ cōsequēs falsum q2 potest denūciare esse quin añx fuit q2 non potest eē ⁊c. q2 si sequit ponitur in eē ⁊ sequitur ɔtradictio. Et ad ꝓbationē cū dicitur illa ɔsequētia est bona si. a. modo nō est ⁊. a. modo erit. igitur. a. modo desinit eē igitur si potest ⁊c. Nunc dicit dñe rustice negando vobis istam ɔsequentiam.

Vigesimoquarto ⁊ vltimo arguit sic ad conclusionem principalē ista ɔsequentia est bona in. c. instāti b. desinit esse albus. ergo in. c. inst. b. desinit posse esse albus ⁊ hec eadē nō valet. ergo cōclusio vera consequentia tenet q2 arguit ab exponentibus ad expositam. Et q non valet ꝓbatur ⁊ pono q sor. sit albus vsqz ad. c. instās futurū ⁊ q. c. instans sit primū instās nō eē sor. quo posito añs est verū q2 in. c. instās nō erit sor. igitur nō erit possibile ipsum esse albun in. c. instāti ɔña tenet ⁊ añs pz ex casu

⁊ ꝙ immediate ante.c.instās erit sor. potēs
eē albus patet q: imediate ante.c.istās erit
albus ergo immediate ante.c. instans erit
sor. potēs eē albus. Et ꝙ ↄ̄ñs sit falsum pro
batur q: in.c.istāti poterit.b.eē albus ⁊ ime
diate post.c. potent eē albus.igit᷑ vno modo
exponēdo ꝟ erit.erit vera. Pro isto ⁊ consi
milibus rn̄deo negādo ↄ̄sequētiam princi
palē.sed dz sic exponi in.c.istanti sor. nō po
terit eē albus ⁊ imediate ante.c.poterit esse
albus ergo in c.istāti desinet ipse posse esse al
bus sed aīs ē falsum q: i c istanti poterit ip
se eē albus. Ad aliā cū argui᷑ ⁊cc. negat᷑ an
tecedens dūe rustice. ⁊ tamē concedo ꝙ in.c
istanti erit ita ꝙ sor. desinet posse esse albus
post.c ⁊ licet hoc ↄcedat᷑ non sequi᷑ ꝙ .c.in
stanti desinet posse eē albus post c multocieᷤ
fallit modus arguendi in c istāti sed in c instā
ti erit plato albus.ergo in c instāti erit ita qd
sor.est ita albus sicut plato ↄstat ꝙ nō valet
ↄsequentia qd sor.est albior ꝗ̄ numꝗ̄ erit plato
⁊ qd albedo platonis remittet᷑ ita ꝙ in.c.in
stanti erit sor. ⁊ plato equaliter albi satis eui
denter sequitur aīs eē verum ⁊ consequens
falsum quapꝑ non valet ↄsequentia ergo et
cc. Et sic est finis istarum ↄ̄ñaꝝ ꝑ dei grām

Expliciūt cōsequētie Tisbari que vocan
tur iuxta hunc tex.

Incipit tractatus de propositione de se
cūdo ⁊ tertio adiacēte secundum Magistꝝ
Blasium pellacanum

Uerit᷑ vtrū det᷑ ꝓpositio de se
adiacēte. vl tertio ⁊ si dat᷑ qua
liter illa cōstitui᷑ ad partē ne-
gatiuā prime ptis qōnis breui
sime argui᷑ ⁊ prīo sic. Non da
tur ꝓpositio de primo adiacēte. ergo nz ꝺ se
cūdo. ⁊ silr neqz de tertio. cōsequētia tz tum
q: ꝯm presupponit primū. tum ēt q: secundū
dici᷑ respectu primi. ⁊ relatiue ad ipsū. sed
aīs patet ꝯm omnes. itē quia nō datur pro
positio prior nz simplicior ꝓpositione de secū
do adiacēte vtpz. ergo nō dat᷑ ꝓpositio de p̄
mo. preterea si dat᷑ aliqua ꝓpositio de prio
petat᷑ que sit illa ⁊ patet nullā assignari posse
Secūdo principalr̄ argui᷑ sic. si darent᷑ aliq̄
ꝓpōnes de scḋo adiacēte. maxime essent ta
les ꝓpōnes hō ē. animal ē. ⁊ sic de talibꝫ cō
similibus. sed nulle tales sunt huiusmodi er
go ⁊cc. cōsequētia patet cū maiori ⁊ minor ꝓ
batur. nulla predictarū est ꝓpositio. igi᷑ ⁊c.
ꝓbatur assūptum. q: ꝓpositio categorica ꝺ
bet habere sbm pꝺm ⁊ copulā principales
ptes sui ꝙ non est de predictis. Sed forte re

spondetur ꝟ cōiter. ꝙ quelibet earum habz
pꝺm implicite. s. resoluendo ꝟ est ut hō ē. i.
hō est ens. Sed contra q: qua ratione
ꝟ ē posset resolui in prima eadem ⁊ in secun
da. neqz potest assignari ratio diuersitatis.
vt homo ē ens. i. homo ē ens ens. hoc autez
est falsum. tamē q: tunc committeret᷑ nuga
tio tamē etiam quia in infinitū. ꝓcederetur
Confirmatur idem sic. q: tunc equipolerēt
iste ꝓpōnes ⁊ ab vna ad aliaz ualeret conse
quentia ⁊ econtra patet tamē quod non seq
tur rosa est ens ergo rosa est cum nulla rosa
actu existēte aīs sit verum ⁊ consequens fal
sum. tertio principaliter arguēdo sic. si dare
tur ⁊ce. ergo vel ipsa efficeretur ex verbo pu
re sincatematice. tento ⁊ pure sbo. siue pꝺo
explicito vel ex ꝟbo adiectio ⁊ cathegoremā
tice tēto. et sine pꝺo explicito. Sed vno istoꝝ
modoꝝ fit igitur ⁊ce. consequētia patet ⁊ ma
ior a sufficienti ꝺione sz ꝓbatur minor. Nō
enim prīo modo q: talis oratio nō esset ꝓpo
sitio. cū non eēt in ea pꝺm implicite neqz ex
plicite. Na illud verbū ē pure sbie et sinca
tegorematice tētū nō icludit pꝺz ꝓpositiōis
neqz est resolubile. Nō potest etiam dici nō
secūdo q: eadē ratione iste essent de secūdo
adiacēte. homo currit. homo disputat sol ca
lefacit ⁊ce. qd tamē non ↄcedit᷑. Confirmo
eandē rationem q: vel ad talem ꝓpositionē
fiendā requireret᷑ ⁊ sufficeret verbum . ⁊ pn
cipiū omnium aliorum uerboꝝ non resolubile i
aliquod prius sine pꝺo explicito. vel uerbuz
non primuz sed resolubile in aliquod prius.
pur ꝙ non esset ibi predicatum explicitum
non prio modo dici potest. q: tunc illa oratio
non eēt ꝓpositio. q: nullo modo hēret pꝺz
nec ēt secūdo mō. q: tunc antedicte ꝓpositio
nes eēnt de secūdo adiacēte que tamē dicūt᷑
esse de tertio. Quarto principaliter arguitur
ad eandem ptem sic si questio eēt vera ꝓpō
dicta ⁊ ab omnibus nominata de secūdo ad
iacente. eēt de tertio ⁊ non de secundo. ergo
⁊ce. ꝓbo assumptum. q: orationes circha q̄s
mouentur questiones si est. ⁊ quid est. de qui
bus determinatur in principio secūdi poste
riorum. dn̄r ab omnibus ꝓpositiones de sa
adiacēte ꝙ tamē ille circha quas mouetur
questio quid est sint de tertio probatur. quia
capta ista oratione homo est. eē quā moues
istam questionem quid est homo. patet ꝙ ip
sa habet pꝺm sine sbo ut cōiter dicitur. ꝙ q
dem pꝺm non includat᷑ i hoc verbo ē imo
est pꝺm speciale ⁊ explicitum . ut ꝟ homo
superadditum uerbo. ergo secundum comu
niter loquentes in hac materia; talis oratio
est de tertio adiacente. ꝗ̄ꝗ̄ ab eis de scḋo
nominetur. In oppositum, Aristotiles
secundo periermenias et omnes laici.

Pro declaratione. huius questionis po
nā quatuor articulos. in primo erit vnum so
phisma. in secūdo determinabo primā par-
tem questionis. in secūdo declarabo secūdā
partē i qua coīter alii deffecerūt. ⁊ i quarto
monebo difficultates κ dz subiectā materiā.
Quātum ad primū. pono primo ꝙ om
nis hō dicēs verū. ita ꝙ non falsū. sit sciens
materiā de insolubilibus ⁊ modo solū talis.
⁊ ꝙ omnis hō dicens falsū. ita ꝙ non verū
nihil penitus sciat de materia insolubilium.
⁊ solū talis. ⁊ iste casus dirigatur a te ad hen.
⁊ ad suisset vincentes ut suppō. Deinde po
nas ipsi suisset cū predicto casu. ꝙ ipse solū
dicat istā ppositionē. vel pcise suas vel signa
tū suū. Suisset nihil penitus scit de materia
insolubiliū que vocetur. a. ⁊ ponas ēt ei. ꝙ ipsa
a ppō precise significet ipsum suisset nihil pe
nitus scire de materia insolubiliū. itē ꝙ vn⁹
suisset sic oīs fuit. t. Ponas ēt predicto hē.
istā ppositionē vel pcise vel suū signatū
hen. nihil sit de materia isolubiliū. que voce
tur. b. ⁊ etiam ponas ipsā. b. ppositionem
precise signare iuxta ppōnem suorum termino
rum. aut pcise sicut eius termini pretendūt
cōiter. Quibus premissis icipias. a. suisset
qui iuxta opinionē suam de isolubilibus. hz
totum predictū casū et positū ad ipsum dir
rectū admittere. Quum cūqz sit casus de iso
lubili simpliciter quo ab eo admisso petas ab
eo nūquid sciat materiā insolubiliū. s. in totū
vel in partē. aut de ea nihil penitus sciat. ⁊
si respōdeat ꝙ nihil penitus scit. vel se nihil
penitus scire ⁊c. Contra qz primo sequitur
ipsū non sciētem. sed ignorātem rūdisse. taz
ad istū casum de isolubili sibi positū qz ad in
terrogationē sibi factā in eodē casu. Cū igitur
rūderit sicut intendebat ⁊ sicut oppinabatur
fore rūdendum. sequitur ꝙ male ⁊ false rūdit.
qz aliter vere oppinatus fuisset ⁊ per ɔñs ali
quid sciuisset de materia isolubiliū ⁊ non ni
hil ut dicebat. Confirmatur hoc argumentū
sic qz si ipse nihil scit ⁊c. igitur tota eius oppio
de insolubilibus est falsa. ⁊ etiā pro qualibet
pte sua. ⁊ ex ɔñti ille casus de insolubili sim
pliciter non erat ab eo admittēdus. neqz ali
quis alius simpliciter. ⁊ igitur omnes sue rūe
de insolubilibus sunt false. ⁊ oppinio hen. in
hac materia sibi opposita est vera. Et hec
oia manifeste deducuntur ɔtra ipsum suisset ⁊
opinionē eius. Contra questionem ēt spēalr
arguitur. data ab eo rōne antedicta. Naz
si ipse nihil ⁊c. etiā ipse dicit falsum. ⁊ non
dicit verū. vtpz per casum. sed ipse dicit. ꝙ
ipse dicit. ꝙ ipse nihil scit ⁊c. ergo falsum est
⁊ non verum. ꝙ ipse nihil scit ⁊c. Et qz
in pñti nō ppositio ei aliquā propositionem.
nec insolubilem nec aliam. sed solum cōtra
ipsum interrogatiue procedo ⁊ ita ipse respō
det p orationes consictas vel infinitas
que non sunt ppositiones insolubiles. sz sūt
signata ppositionum. ideo non potest ipse sū
gere argumentum. nec solum sequitur duo
ɔtradictoria eē simul falsa. sed eandem rōo
nem suā esse verā ⁊ falsam. qd tamen ipse p
magno incōueniēti reputaret. Si uero su
isset in principio rūderet se scire materiam i
solubiliū in totum. s. vel in partem. Contra
tunc sequitur eo casu ipsū dicere verum. et
non dicere aliquod falsum. ⁊ ita sequitur pa
rio ꝙ dicit aliud qz. a. ⁊ quam eius partes.
et quam eius signatum cum dicat eius con
tradictorium. vt se scire aliquid ⁊c. ⁊ igitur
procedit contra casum ab eo admissum. itez
si dicit verū ⁊ non dicit aliquod falsum. cum
nō dicat nisi. a. vel eius ptes. ⁊ intelligas in
casu sic negatiue sumptas vel eius signatum
sequitur ꝙ omnia predicta sunt vera ⁊ p ɔ
sequēs verum ē ipsum aliquid scire de ma-
teria ⁊c. ⁊ ipsum ēt vel penitus scire ⁊c. qd
implicat ɔtradictionem. item sequitur ꝙ. a. vel
saltem suum signatū ⁊ suū contradictorium
sunt simul vera. ⁊ non solū sequitur ꝙ duo con
tradictoria sint simul falsa. itē sequitur ꝙ eadē
oratio simul ē vera ⁊ falsa. aut tanqz signus
aut tanqz signata que omnia etiā secūdū su
isset sunt maxima incōueniētia. Quibus ita
contra suisset agitatis mō ad hen. descēdas
⁊ erit hoc sophisma ppositū. Petas igitur
ad hen. primo si totū casum predictum sibi
positum admittit vel non. si enim admittit ꝙ
ille casus est de insolubili simpliciter. igitur nō
admittēdus. tenendo regulam suā de isolu
bilibus. s. ꝙ vnus casus de insolubili simpli
citer. ē admittendus et antecedēs etiā pz pp
istā dictionē exclusiuā pcise. apposita in cāu
vt q. b. ppositio precise significet sicut eius
termini pretendūt. Sed secūdum regulam
suā in tractatu suo non addēdus ē casus. in
quo ponitur ppositionem insolubilē signare pr
cise sicut eius termini cōiter pretendūt. quia
talis ppositio ē insolubilis simpliciter. qr
predictū casum nō dz admittere. Sed forte
ad hāc rōnem rūderet hen. pur admittendo
casum predictū et negādo ꝙ sit casus de inso
lubili simpliciter. qz sicut ipsemet fatetur in tra
ctatu suo regula ante allegata de formatiōe
casus de insolubili simpliciter ē intelligēda i
sēsu diuiso et nō in sēsu cōposito. vñ sū stat ipaz
b. ppōnem ante casū. et sm cōem intellectū
significasse pcise hoiem eē animal rōnabile.
vel aliquid aliud. et ꝙ igitur et sui termini cōi
ter pretendūt. et talis casus non eēt de inso
lubili simpliciter. Sed si positum fuisset. b.
ppositionem pcise signare hen. nihil peni
tus scire. ⁊c. eēt casus de insolubili simplr

ꝛ ita nõ addẽdus. Quãdmodũ ponebat̃ i cãn
directo ad fuisset. Sed ꝯtra si hac de cã ꝑ
dictũ cãum admittit. esset ita ꝓcedat̃ interro
gatiue ꝯtra ipsum, sicut prius ꝓcedebat̃ cõ
tra fuisset. vel hac cãus de insolubili sim quid
vt ponẽdo in isto cãu. b. ꝓpositionẽ significa
re hen. ipm nihil penitus scire de materia i
solubiliũ nõ ponẽdo li precise deinde arguat̃
ꝛ querat̃ vt supra. ꝛ deducet̃ ad maiora incõ
ueniẽtia. ꝛ ꝯ ipm q̃ꝫ fuisset. Itẽ vltra illa me
dia ꝓponat̃ sibi i forma. b. ꝓpõ. ꝛ nunquid
sit vera uel falsa. ꝛ q꞉ i isto cãu. b. ꝓpositio ẽ i
solubilis sim quid ꝛc. sequit̃ sm̃ tertiã rñam
suã. s. i tractatu sic q᷑ ipe hꝫ ꝯcedere. b. ꝛ nega
re. b. ee verũ. S igit̃ aliter rñderet proce
dit ꝯtra regulas suas. Si uero sic rñdet cõ
tra ipm arguas sicut primo. q꞉ concedẽdo ꝛ
negãdo. b. eẽ verũ ꝯ ipe dicit aliud q̃ꝫ. b. ꝛ sin
gˀs ptes. ꝛ ẽt q̃ꝫ inũ significatũ. ꝛ igitur proce
dit contra cãum ab eo admissum. Itẽ si ꝯcedit
ipm. b. diuido in ipm eẽ falsum. hoc ẽ q꞉. b.
significat ho significat ꝛ copulatiue ꝯiuncta ꝛ
q꞉ sm ẽ falsum. dicit. b. eẽ falsum. nã si p̃mũ
ꝛ primã iñ diceret̃ ab eo in nullo casu esset
falsũ. vt hen. nihil penitus scire ꝛc. ergo ipe
habet ꝯcedere se scire materiã ꝛc. ꝛ p conse
quẽs se dicere verũ ꝛ non falsũ. ꝛ cum non di
cat nisi. b. hẽbit ꝯcedere. b. eẽ verũ qd ẽ con
tra rõnem. ꝛ contra regulã suam. tunc eiꝫ si
ꝯ edit̃. b. rõne significat primũ. ꝛ nõ rõne se
cũdi. ergo ꝯcedit se nihil scire. Confirmatur
ipse dicit. b. ꝛ. b. est falsum. ergo dicit falsũ
ergo nihil scit de materia ꝛc. ꝯña tenet per
casum. Propterea admisso casu p̃dicto ꝛ ꝓ
posita ei. b. ꝓpositione arguit̃ sic. b. ꝓpositio
ẽ falsa ꝛ non sequẽs. ergo negãda q̃ sit ista pꝫ
p ipsum. q sit i partis uel non sequẽs ꝓposi
tio. q꞉ ex toto illo cãu non sequit̃ hen. nihil sci
re ꝛc. uel deum esse. sicut stat eam eẽ falsã
ꝛ copulatiue significare. Ex quo manifeste i
fero ꝯtra hen. ꝛ contra regulas suas. q nihil
vellit ꝯcedere in rei ueritate ꝛ non tãq̃ꝫ sim
sequẽs. sed potius tanquã verissimũ ꝛ ꝑtinẽs
nẽs se nihil scire penitus ꝛc. sed se eẽ ignorã
tem hãc materiã ipe admisso illo casu ꝛ pro
posita sibi. b. debꝫ negare. b ꝛ concedere. b.
eẽ verũ ꝛ non sim dicẽdo. b. in tali casu signi
ficare diuisiue. nec terminũ cõiter pretendũt
vel deũ esse. vel se etiam scire materiam in
solubilium. vel aliquod aliud uerũ quodcũ
qꝫ sit illud. Et i hoc itpato. ꝛ tenere intẽdo
consistire. non ad hoc ꝑximi sophismis. q̃ꝫ
hoc ꝛ non mera sit pro parte contra hen. vt
mihi similiter ponentẽ regulas suas de in
solubilibus cum casu obligatorio. ꝛ tamen nõ
hñdo debitum secundũ ad regulas obliga
tionum sicut ego hẽo. ꝛ sicut habere oꝫ etiaꝫ
od ordinem ꝓponendi. ideo bene concedo q

in isto casu si uarieret ordo ꝓponendi eẽt alr
respondere dum ꝛ sicut ipse respondet quia
tamẽ ipse ponit tertiã regulã suã tanq̃ꝫ volẽs
quicunqꝫ ordo obseruetur. ideo dico q regula
sua est fsa. ꝛ exẽplum positum ab ipso ꝓ ve
rificatione illius regule non est generale. nꝫ
sufficiens. ideo admisso cãu petitur ab eo nũ
quid sciat materiam insolubilium uel nõ dꝫ
concedere tanq̃ꝫ verum ꝛ nõ repugnans se
scire dictam materiã. ꝛ negare tanq̃ꝫ sim
ꝛ non sequens se nihil scire de ea ꝛc. admis
so dicto cãu nulla ratione cogitur se nihil sci
re ꝛc. lꝫ debeat ꝯcedere. b. eẽ verum vt pri
us dicebatur. ꝛ tamen bebet absolute nega
re. b. ꝛ ita rñdetur totaliter modo contrario
regule sue. Dico igitur q lꝫ non sit admittẽ
dus casus de insolubili simpliciter vt ipe di
cit. tamẽ admisso casu de insolubili sim quid
admittendus est ordo proponendi. ꝛ ita ẽ ha
bendus recursus ad regulam obligationum
ꝛ secundum eas est respondendũ. tu igitur
studens ex his elligas rñsiones ad predicta.

Quantum ad secundum articulum q̃o
nis reperiuntur diuersi modi dñdi. post põit
istam questionem aliqua est propositio de se
cundo adiacẽte ꝛ aliqua de tertio. istam cõ
clusionem declarant. ꝛ primo priũ int ptes
omnis propositio debet habere sbm ꝛ ꝑ suꝫ
principales partes sui ꝛ hoc loquẽdo de pro
positione categorica. q꞉ solum de ea est smo
in proposito cum igitur aliqua propositio ca
thegorica hẽat solum sbm ꝛ copulam expli
cite sequitur q illa non habet explicite nisi
duas partes principales, ꝛ per consequens
est de secundo adiacente. quare prima pars
conclusionis redditur manifesta. secũda ar
guitur sic aliqua ꝓpositio cathegorica habꝫ
omnes tres partes principales explicite. igi
tur talis est de tertio adiacente. quare tota
cõclusio vera. ista opinio concederet hec cor
relaria ex sua conclusione sequentia. q tam
ista ꝓpositio homo currit. quã ista ꝓpositio
homo est. est de secundo adiacente. patet q꞉
tam prima quã secunda habet istas secundas
partes explicitas. et caret pretento explici
to. scdm cor. ẽ q tam ista propositio homo ẽ
ens in quam resoluitur illa de secundo adia
cente homo est quaꝫ ista homo ẽ albus ẽ de
tertio adiacente. patet q꞉ tam in prima quã
in secunda est predicatũ explicitum. tertiũ
cor. ꝑ accĩse in ꝓposito debemus interrogaꝛ
patem principalem explicitam in ꝓpositiõe

Secunda opinio. conclusionem ponit
antedictã. sed causa alio mõ verificat negã
cor. illius prime opinionis. primam igitur ꝑ
tem conclusionis sic probat aliqua est ꝓpo
sitio categorica cuius uerbum est li est. ꝛ nõ
habens pro pẽo nisi li ens. principaliter tẽtũ

explicite uel iplicite. igit talis ē de secūdo adiacēte igit tota conclusio vera. Ex cuius probatione cor. sequit q per secūdū adiacēs debemus itelligere li ē uel suū participiū dum pbat. Et p tertium adiacēs debemus itelligere quod i aliud pdm spēale supadditū illi verbo ē iplicite uel explicite. Sequitur scdo q tam ista hō est ens. q ista hō est. est ppositio de secūdo adiacēte patet qz tam in prima q in secūda pbatur solū li ens iplicite vel explicite. Sequitur tertio q quelibet istarum ē de tertio adiacēte ens est hō. siue li ens teneatur participaliter siue non hō ē animal. homo ē albus. homo currit. homo disputat ꝛ sic de aliis. patet qz i qualibet predictarum probatur pdm spēale. uel aliud a li ens. Et illi uerbo ē supadditū implicite sicut in primis tribus ꝛ explicite sicut in aliis vel explicite sicut i aliis duabus vltimis. ꝛ licet ista opinio sit magis communis ꝛ magis rōnalis ꝛ veritati ppinqua q prima opinio. adhuc tamē ē insufficiens. Tertia opinio. predicte conclusioni assentiēs aliquantulū in declaratione discrepat a predictis. primā enim partē sic declarat. aliqua ē ppositio in qua ponit hoc uerbū est sine predicato explicito. igitur aliqua ē de secūdo adiacēte. scdā pars sic arguitur. aliqua ē propositio i qua n' ponit aliud vbū q illud verbū ē et q ei ejus polens. vel i qua ponit hoc uerbū est cum predicato explicito. quodcūqz sit illud pdicatum. igitur tota conclusio vera. Ex ista opinione sunt correlarie q solum tales propositiones homo est. animal est. ens est. ꝛ sic de aliis ɔsimilibus. sunt de secūdo adiacente. pz qz in talibus ppositionibus. est solum istō uerbū est sine predicato explicito. Sequit secundo q tam ista. homo est ens. q ista hō est albus. homo est animal. homo currit. est de tertio adiacēte patet qz in qualibet predicatarum. uel ē pdicatū explicitū. vl' est aliō verbū a li est. vt in ultima. Sequit tertio. q per secūdum adiacens debemus intelligere li est positum in propositione sine predicato explicito. ꝛ per tertium adiacens debem' intelligere aliud predicatū ab isto uerbo est aut explicite. aut implicite. pur q implicite non sit li ens. sed bene explicite. Qui tamen latci ꝛ antiqui nescientes assignare causam. ꝛ radicem quare dicitur secundum adiacēs vel. tertium dicūt ulterius. q licet hec oplo eis magis placeat. tamē qz ille locutiones. propō de secūdo adiacēte. ppositio de tertio adiacēte. sunt locutiones uoluntarie. et sine aliqua ratione. seu ad' placitū ideo sm varia quid nominis terminorū. quelibet dictarū opinionum potest equaliter sustentari. Ita

enim inquid messinus. Sed mihi videtur vna cum aliis. hoc ex debili intellectu dixisse. Quarta opinio. ē in conclusione cōuenit cum prediens. sed i probatione sumit ad fundamentum ꝛ sanius collocatum. ꝛ valde conuenit cum opinione secunda. ideo hec magis mihi placet q aliqua aliarum predictarum. licet non etiam in totum satisfaciat ꝛ est opinio Boetii. in commento secundum quem conclusio premissa sic declaratur. aliqua est propositio in qua li. est. non predicat nisi quod in se ipso. i. in eo inclusum est' puta li ens. ꝛ tunc est de secūdo adiacente. et aliq est in qua li est. predicat aliquid quod non ē in eo. ꝛ talis propositio est de tertio adiacente. igitur conclusio uera. Ex ista opinione sequitur primo. q tam ista homo ē. q ista homo est ens. est de secundo adiacente. ꝛ tam illa homo est animal. quā ista homo currit. est de tertio adiacente. prima pars patet qz tam in prima quā in secunda. non probatur li quod est. in li est. secunda pars etiam patz qz tam in vna quā in alia probatur aliquid quod non est in li est. Sequitur secundo q si cut in aliqua propositione de secūdo adiacēte li est tenet cathegorematice ꝛ adiectiue. ita vt non sit pro. tunc primum ꝛ principium aliorum uerborum. s3 potius resoluatur in suum participium. ꝛ uerbum prius eo ꝛ in aliqua alia teneatur sincategorematice et substantiue. ita ut pro. tunc sit primum verbum ꝛce. ita etiam est aliqua propositio de tertio adiacente. in qua li est tenetur primo modo ꝛ aliqua alia in qua li ē tenetur modo secundo. prima pars correlarii patet quia i prima homo est. li est tenetur modo primo. quia aliter ista ppositio non haberet pdm ꝛ in ista homo est ens. tenetur li est modo secundo. quia aliter in resoluendo procederet in infinitum. Sed vtraqz est de secundo adiacente. igitur prima pars correlarii uera. secunda pars etiam patet. qz in ista homo est albus li est tenetur modo primo. vt dicēdo homo est albus' i. homo est ens album et in ista homo est animal li est tenetur modo secundo. qz ibi predicatum est nomen substantiuum. ꝛ substantiale subiecto. ideo non licz resoluere. dicendo homo est ens animal. sed vtraqz est de tertio adiacente. igitur totum correlarium verum. Sequitur tertio q per secundum adiacens debemus intelligere pdicatum exsis in li est ut li ens. Et per tertium adiacens debemus intelligere quoduis aliud predicatum. ꝛ non existens in eo. correlarium patet ex predictis. Tamen nota q licet putem hec fuisse de mēte Boetii tamē non nimis clare. ponit hanc homo est ens.

est de secundo adiacente. quod tamen in pri
cipio correlarie dicebatur. His itaque
opinionibus premissis. ego respondeo bre
uiter ad hunc articulum seu ad primam par
questionis concedo conclusionem ante positam
in ea enim conuenio cum aliis opinionibus
sed non in earum fundamentis neque in decle
rationibus suis. neque etiam in suis correla
riis. ipsam igitur conclusionem deduco. quia
ista propositio homo est. est de secundo adia
cente. et ista propositio homo est albus est de
tertio. igitur tota conclusio uera. consequen
tia nota cum antecedente. Qualiter autem
ego assignem rationes et causas accidentium
propositionum. et que sunt de secundo adiacen
te et que de tertio in sequenti articulo decla
rabo. Quantum igitur ad tertium arti
culum. notatur primo quod li accidens ut ad pro
positum spectat. potest tripliciter referri et ad tria
comperari. primo ad intellectum. secundo
ad ordinem entium. tertio ad propositionem.
Exemplum primi. ut conceptus mentalis
patet quod adiacet intellectui et diuidendus est
in diuersa accidentia secundum ordinem suum
ut patebit. et etiam secundum talem ordi
nem erunt ex consequenti ordinandi termi
ni uocales uel scripti conceptibus illis corris
dentes. Exemplum secundi ut li ens ens quid
ditatiuum seu quiditas et ens accidentale. patet
quia secundo adiacet. primo pro quanto ei
superaddit et ita tertium secundo primum
et est adiacens. tum quia adiacet in totum. tum
quia de secundo et de tertio predicatur uere
aut principaliter ut de substantia. aut secunda
rio ut de accidente saltem in concreto. Exemplum
tertii ut pars principalis propositionis in ip
sa propositione. Notandum secundo quod adia
cens respectu intellectus diuiditur in tria ad
iectiua. Primum enim adiacens appello
conceptum via originis in intellectu prius forma
tum et ita prius ei adiacentem siue sit conce
ptus singularis ut quidam putant siue sim
plex quiditas specifica ut alii voluerunt. si
ue alius conceptus. hoc enim est intelligen
dum in tertio de anima et aliqualiter etiam
in primo. Secundum autem adiacens ap
pello quemuis alium conceptum. directo
tamen aspectu formatum. et ita intellectum
non primo. sed uia originis ei secundo adia
centem. Et tertium adiacens nomino quem
uis conceptum non directe. sed per reflexam
aprehensionem in ipso intellectu formatum.
Et licet iuxta hanc ymaginationem meam
possem ordinare adiacentia propositionum

tamen quia prolixum esset pretermitto. Ad
iacens respectu propositionis etiam diuidi
tur in diuersa adiacentia. et solum hoc est il
lud quod consideratur communiter ab aliis
opinionibus quas supra ordinate recitaui.
Et contra quas et earum insufficientiam non
aliter in presenti arguo. nisi per argumenta
adducta superius ante oppositum questionis
maxime procedentia contra ipsas. Iaco
eis opinionibus relictis. nota tertio quod
adiacens respectu ordinis entium. quod ma
gis ad meum propositum. traho. imaginor
diuidi in tria adiacentia scilicet primum se
cundum et tertium. Primum adiacens
dico esse li est. uel li ens in eo inclusum. est
enim primum quia communium et transcen
dens. tum etiam quia nulli alteri superad
dit. sed sibi a quolibet alio superadditur. et
tum quia est adequatum obiectum intellec
tus. etiam quia in alia diuiditur in ipsum
uero nihil. Secundum uero adiacens
dico esse principale significatum huius termi
ni ens. ut est substantia uel quiditas. patet
quia enim li ens primo et principaliter signi
ficet substantiam et est substantia uel quiditas
immediatum superadditum enti et immi
mediate adiacet primo adiacenti. quare se
cundum ordinem substantia. uel quiditas.
erit secundum adiacens. Tertium uero
adiacens est ens accidentale seu accidens et
presertim in concreto. patet quia tale accidens
non primo sed secundo. adiacet primo adia
centi. idest enti communissimo. quia ratione
secundi adiacentis scilicet substantie. Nam
quia substantia est alba. ideo ens est album
et ita etiam per li ens non primo. sed secun
dario significatur. patet igitur quod li ens est
primum adiacens de quo alii nullam men
tionem fecerunt. substantie. uel quiditates
sunt secunda adiacentia. et accidentia presertim
tim in concreto sunt tria adiacentia. Ex
quo correlarie sequitur. contra aliquos quod
li est sincategorematice. et pure substantiue
tentum non est appellandum adiacens sci
licet ipsemet. licet ponatur in propositione
de adiacente. patet quia quando sic tenetur
non resoluitur in li ens. nec significat. sed so
lum copulat. Noto itaque quarto quod predicationum
quedam est identica ut illa in qua extrema
sunt equalia et consimilia et aliqua non iden
tica ut illa in qua extrema non sunt equalia
uel consimilia. Item predicationum non iden
tiquarum quedam est substantialis et que
dam accidentalis. exempla earum sunt ma

nifesta. His tamen subiungo quod sicut substantia aliquando induit modum accidentis. ut quando consideratur per modum dicibilis de altero vel secundo posteriorum. ita et accidens aliquando induit modum substantie ut sumptum in abstracto et per modum diffinibilis sub ratione entis absoluti.

His notabilibus premissis pono aliqua documenta in hac materia per modum regularum. Prima regula est hec. Cuiuscunque propositionis cathegorice extrema ut subiectum et predicatum sunt consimilia omnino et equalia adiacentia denominatio illius propositionis quo ad adiacens est ab illis extremis sumenda. Regula patet. quia propositio est de tali vel de tali adiacente tanquam de tali vel de tali eius termino seu parte. Cum igitur ambe partes sint consimilia adiacentia erit ista propositio consimilis adiacentis cum illis extremis denominanda. Ex illa regula correlarie infero primo quod quelibet illarum propositionum est de secundo adiacente. que tamen essent secundum omnem aliorum opinionem de tertio. sortes est. homo est homo. homo est animal rationale. asinus est asinus. homo est asinus. et sic de aliis consimilibus. Correlarium patet ex regula. quia in qualibet predictarum propositionum ambo extrema sunt secunda adiacentia. quia termini substantiales. quare et propositiones etiam erunt de secundo adiacente. Infero secundo quod quelibet illarum est de tertio adiacente. album est album. calidum est calidum. currens currit disputans disputat. album movetur et sic de talibus. Correlarium patet ex regula sicut precedens.

Secunda regula est. quod cuiuslibet propositionis cathegorice extrema sunt dissimilia seu inequalia adiacentia ut gratia exempli unum extremum sit primum vel secundum adiacens. et reliquum tertium. Denominatio illius propositionis quo ad adiacentia est a posteriori sumenda adiacente. ut gratia exempli a tertio. sive illud posterius adiacens sit in propositione subiectum. sive sit predicatum. Et quia hec est regula a me posita et non est conclusio. ideo non oportet probare. Nam regule non probantur. sed per eas probantur alia. Ego tamen eam aliqualiter persuadeo. Nam posterius adiacens respectu prioris adiacentia ut secundum respectu primi. et tertium respectu secundi est sicut forma. et est quasi superadditum priori adiacenti. Cum igitur a forma vel se habente per modum forme sit magis sumenda denominatio. sequitur regulam esse rationabiliter positam. Per quam regulam habentur fundamenta opinionum huius materie. Salvant dicta Aristotelis cum intentione sua. patet locutiones eius. et ab omnibus aliis usitatas et auctenticas non esse solum voluntarias et sine fundamento. ut isti dicunt qui certe ignoranter loquuntur. Et ita patebit per correlaria defectus aliarum opinionum. Ex hac igitur regula primo sequitur quod quelibet illarum est de secundo adiacente. homo est. animal est. homo est ens. ens est animal. Correlarium sequitur ex regula et de duabus primis conceditur ab omnibus. de duabus secundis conceditur ab opinione secunda. Et puto etiam a quarta. de aliis autem duabus ultimis probatur. quia in qualibet illarum ponitur primum adiacens ut pro subiecto. et secundum adiacens scilicet pro predicato. Sed a secundo adiacente tanquam a posteriori et formali respectu primi est sumenda denominatio. igitur et cetera. Sequitur secundo quod questio si est et questio quid est de quibus agitur in principio secundi posteriorum sunt circa propositionem de secundo adiacente. Correlarium patet. quia questio quid est est circa huiusmodi propositiones. homo est. animal est. ut querendo quid est homo. quid est animal. Et questio si est est circa huiusmodi propositiones homo est animal est. que omnes sunt de secundo adiacente ut patuit ex precedenti correlario. Et nota quod omnes alii licet non fuerint propositiones circa quas moventur ille questiones ut si est. et quid est esse de secundo adiacente tamen ex alia parte dixerunt illas propositiones circa quas movetur questio quid est. ut est. homo est animal. et sic de aliis esse de tertio adiacente. ut quia in qualibet earum est speciale predicatum explicitum et superadditum verbo. et ita ipsi sibi ipsis contradixerunt. Sequitur tertio quod quelibet illarum est de tertio adiacente homo est albus homo currit. album homo currens est homo. et sic de consimilibus. Correlarium patet ex regula. nam in qualibet predictarum ponitur unum extremum tertium adiacens licet conuitigatum secunde.

sed denominatio debet fieri a posteriori ad
iacente et a maiori. igitur correlarium se
quens. Sequitur quarto q̄ iste ppositiões
sunt de tertio adiacente ens est album. ens
currit albũ ẽ currens est calidum est ⁊ sic de
aliis correlarium patet ex regula 3 primis
etiam duabus etiam alii cõcederẽt. Alie
ẽt tres ulime dicerenẽ ab oĩbus aliis dẽ se
cundo adiacente utz q̄ tamen sint de tertio
pz ex rl̄a ⁊ ẽt pbatur qz in qualibet eaꝝ ẽ ex
tremũ unum tertium adiacens in fbz. lz re
liquum extremũ .s. predicatũ sit primũ adia
cens. sed a posteriori adiacente predicari a
tertio respectu primi ẽ fienda denoĩatio igi
tur ⁊ce. Item rõnale est q̄ ppõnes oĩo con
uertibiles ⁊ oĩo equipolentes pertineãt ad
idem adiacens. sed ille due albũ est ⁊ ens ẽ
album sunt huiusmodi ⁊ secũda est d tertio
adiacente correlariũ patet ex rl̄a ⁊ ẽt conce
ditur ab aliis. Dicta aũt i his regulis ⁊ maxi
me in correlariis istius rl̄e mãifeste colligũt
ex dictis aristotilis in principio secundi peri
armenias ubi ipse exemplificãs de ppositi
onibus de secũdo adiacente assignat solum
mõ propõnes de terminis sbalib⁹. Et habẽ
tes predicatum spale ⁊ explicitum. ⁊ circa
eas monetur qõ quid est ut est homo non est
hõ. ẽ oĩs hõ non est oĩs hõ. Et exẽplificãs de
propositionibus de tertio adiacente solum
assignat propõnes habentes aliqd extremũ
accidentale. ut hõ est iustus hõ non ẽ iustus
circa quas mouentur qões quia est et quid
est. nunquid autem detur propositio de pri
mo adiacente licet partiz pateat ex regulis
tamen in sequẽti articulo dicetur. Quã
tum igitur ad quartũ articulum questiõis
pro maiori declaratione et confirmatiõe eo
rum que dicta sunt in articulo immediate p
cedenti moueo aliquas difficultates quarũ
prima est hec. Utrum detur propositio
de primo adiacente. quod non patet per cõ
muniter loquentes. q̄ sic arguitur primo.
quia propositio de secundo uel tertio datur.
ergo illa de primo. Item datur propositio
in qua non ponitur aliquod extremum alte
rius adiacentis a primo igitur ⁊ cetera.

Ad hanc difficultatem respondeo qõ
sic ut rationes adducte declarant. ⁊ sunt ta
les propositiones ens est et ens est ens. hoc
etiam patet per regulam primam precedẽ
tis articuli. Secũda difficultas ẽ utrũ
detur propositio de quarto adiacente.

Ad difficultatem respondeo qõ non, et
ratio quia õnes termini adiacẽtes sunt trã
scendentes vel substantiales vel accidenta
les. et ita sunt primi adiacentis vel secundi
vel tertii quare similiter ⁊ ppositiones. et ita
non datur propositio de quarto adiacente.

Tertia difficultas. utrum tales propo
sitiones. chimera est imaginabilis. antichri
stus est possibilis. adam est mortuus sit de a
liquo adiacente. Respondeo ad difficulta
tem q̄ sic quia earum subiecta pertinent ad
secundum adiacens et predicata ad primũ
ut parebit statim. quare etiam propositio
nes ille sunt de secundo adiacẽte. Et si dice
retur. chimera est significatum. et ideo nõ
significat substantiam neqz accidens. Respõ
deo q̄ hoc non obstante significat tamen si
gnificatũ imaginarium se habens ut appre
hensum ex communi intellectu per modũ
substantie. Quarta difficultas postquã
non dantur plura adiacentia propositionũ
quam predicta tria. Queritur utrum iste
propositiones sint alicuius adiacentis. Itẽ
si alicuius sunt nunquid sint primi uel secun
di uel tertii imaginabile est imaginabile. in
telligibile est intelligibile. possibile est possi
bile. ⁊ uidetur q̄ nullius adiacentis sint. qz
non primi nec secundi nec tertii. nam cum
earum extrema sint termini ampliores en
te uel q̄ li ens sequitur q̄ nullum eorum en
ti superaddit ⁊ per consequẽs non pertinẽt
ad secũdum adiacens nec ad tertium pari
ter nec ad primum. postquam non adequã
tur enti. sed se extendunt ultra ipsũ. Ad
hanc difficultatem ego respondeo quod om
nis terminus significatiu⁹ aut est li ens uel si
bi adequatum. aut est terminus cõmunior
et amplior q̃ li ens. aut est terminus min⁹
communis et minus amplus q̃ li ens ac ei
superaddens. Si aũt li ens est sibi adequa
tus. patet ex dictis quod est primum adia
cens. et quia non datur prius primo sequi
tur quod si est terminus communior et am
plior q̃ li ens ut sunt termini positi in predi
ctis propositionibus. ut li imaginabile. ⁊ intel
ligibile ⁊ possibile dici debet solum primũ
adiacens. quare et predicte propositiones
sunt de primo adiacente. Sed si est termi
nus minus communis. et minus amplus
q̃ li ens. tunc pertinet ad secundũ adiacẽs
uel tertium. Quinta difficultas ẽ utrũ
iste propositiones sint de tertio adiacente.
album est. calidum est est album. est calidũ
quod sic patet per antedicta q̄ non arguitur
quia sunt de secundo adiacente. et non de
tertio. consequentia nota ⁊ antecedens pro
batur. nam circa primas duas monetur
qõ quid ẽ. ut dũ querit quid ẽ albũ. quid est
calidũ. Ad hãc difficultatẽ rñdeo q̄ sint de
tertio adiacente ut patuit. Et ad rõnem in
oppositum q̄ albi uel calidi eẽ tanquã acci
dentis in concreto ẽ alterius uel. uel alteꝝ ac

accidentaliter denominare. ideo querendo si album uel calidum est est querere propter si alteri inest uel alterum accidentaliter denominat. quia hoc est proprie querere quia est et non si est nisi per quanto quia est posterius reducitur ad si est. Item albi uel calidi tamquam concreti accidentalis non est proprie diffinitio licet sit quoddam quid nominis. ideo albi uel calidi non proprie est quod. quid est terminabilis per sciam diffinitiuam de qua questione agitur in principio secundi posteriorum ubi pro quanto quod propter quid habet reduci tandem ad questionem quid est. Est igitur querere quid est album est proprie querere propter quid est album. Secunda difficultas utrum iste propositiones. albedo est ens est albedo ens est caliditas sint de tertio adiacente uel potius de secundo quod sint de tertio patet per antedicta. quia termini sui sunt accidentales licet sint in abstracto. Quod sint de secundo adiacente probatur circa dictas propositiones mouentur questiones si est et quid est et non quia est nec propter quid est. agitur etc. probatur assumptum nam in predictis propositionibus illi termini albedo et caliditas sunt. et sumuntur in abstracto sub rationibus absolutis et prout sunt induunt nomen substantie et non accidentium in concreto alius inherentium sed etiam illo modo sunt propria. diffinibiles ut per propria genera et essentiales differentias propria per se predicantur predicati qualitatis igitur etc.

Ad hanc difficultatem respondeo et pro nunc probabiliter sic quod sicut substantia aliquando induens nomen accidentis tamen uere et proprie est substantia et ipsa non est neque fit accidens licet pro tunc teneat locum accidentis. ita accidens quantumcumque aliquando teneat locum siue induat nomen substantie. tamen uere et proprie est accidens et non est propter ea neque fit substantia licet pro tunc aliquo modo se teneat et consideretur per modum substantie. quare etiam predicte propositiones ex talibus terminis constitute sunt proprie et principaliter de tertio adiacente licet aliquando possint considerari per modum propositionum de secundo vel earum locum teneant. Posset etiam ad hanc difficultatem respondere quemadmodum alias circa principium secundi posteriorum dixi. Sed hec responsio pro nunc sufficiat. et hec similiter sufficiant de quarto articulo

Ad rationes ante oppositum questionis adductas respondeo. primo ad rationem primam quod dantur propositiones de primo adiacente ut ego declaraui et patet etiam que sunt ille. et quando dicebatur ulterius quod non datur propositio simplicior neque prior etc. dico quod sicut licet ens quod est primum adiacens est communius et prius substantia que est secundum adiacens et etiam accidente quod est tertium adiacens. ita et propositio formata ex conceptibus entis communissimi est prior et quodammodo simplicior propositionibus de secundo adiacente. et etiam illis de tertio. Ad secundam rationem principalem respondetur concedendo illas esse de secundo adiacente homo est et animal est. et ulterius dicitur quod habent predicatum licet implicite. Et ad rationem in contrarium respondetur negando consequentiam quia in illa homo est li est tenetur cathegorematice. et ibi probatur quare licet ipsum resoluere in suum participium sed in illa homo est ens li est tenetur sincathegorematice. et ibi non predicatur sed copulat ideo non licet ibi ipsum resoluere. Deinde ad confirmationem dico concedendo istam consequentiam rosa est ens ergo rosa est tenendo in antecedente li ens principaliter et non ampliatiue ultra li est. Ad tertiam rationem principalem cum confirmatione sua respondeo quod in aliquibus propositionibus de secundo adiacente li est tenetur sincathegorematice et substantiue et in aliquibus tenetur cathegorematice et adiectiue. ut patet ex dictis. Et quandoque inferebatur quod eadem ratione ille essent de secundo adiacente homo currit et homo disputat respondeo negando consequentiam. Ad quartam rationem principalem patet responsio per secundum correlarium secunde regule et hec de questione illa.

Explicit tractatus de propositionibus de secundo adiacente editus magistri Arnini blasium pellachanum. Laus deo.

Ad egregios artium studentes subtilis questio de suppositione predicati istius propositionis nullus homo est quilibet homo.

Non mediocre mihi solatium adhibuistis uiri excellentissimi dum ad me tamquam arbitrum communem accessistis. ut eam questionem inter nos ortam de predicato sedarem quam subtilissimis fundamentis et innumerabilibus argumentis uestris magnopere conturbastis. Ex hoc profecto indicium possum apte sumere a uobis me plurimum diligi et amari mirificeque coli qui me uestri coalterne pacis inter uos compositorem decreuistis ex tanta doctissimorum studentium corona quorum quilibet non ad hec modo. uerum ad maiora sufficientiorem nemo sane mentis dubitabit appellare. Quare decernens uestris morem gerere mandatis meipsum subicio. non tamquam bis aptum uerum ut qui amore conuocantis submittat. qualis diaconus ille qui ut patris religionis sue precepta susciperet noua populo ut predicaret coactus est ascendere sedem. Accipite ergo meam hanc sententiam maturissimis iudiciis uestris succumbentem. quam equo animo suscipite et quod si forte quicquam extortum enucleaueritis. idipsum

vsam mutuam ⁊ incredibilē in me beniuo
lentiam ingenioꝝ vestroꝝ perspicuitate ad
verā sniam redigi debere iam hercle non ꝑ
mitto mihi suasi.

Queritur vtrū predicatū huiꝰ vlis
nullus hō ē quilibet homo dtermi
nate supponat. Negatiue arguit
sic. primo si predicatum supponit
determinate sub ipso lz descendere disiuncti
ue sic gº ꝛc. ꝯña nota. ꝙ ñ liceat ꝓbo sic. qꝛ
aliť nō poterit fieri descēsus nisi hoc mō nul
lus hō ē quilibet hō ⁊ isti sūt oēs hoies gº nul
lus hō ē iste hō vł nullus hō ē iste hō ⁊ sic de
singulis. s; sic descendēdo ē aña ē veꝝ et cō
sequēs fłm. ergo non lz descēdere. ꝙ āt aña
sit veꝝ clare pz sed falsitas ꝯñtis arguit sic.
ꝯñs ē disiunctiua cuius quelibet pars est fła
ergo ꝛc. Secūdo arguitur sic si ꝑdicatū
stat determinate ꝓ aliquo homine signetur
ille ⁊ quocūqꝫ signato pro illo reddit fła. qꝺ
tñ non ē veꝝ. vt pz per eius ꝯdictoriā ⁊ sin
gulares eius ergo ꝛc. Tertio si stat dtermi
nate sequit ipam eē falsam ꝯña est incōue
niens vt iā dictum est. ⁊ probo ꝯñam qꝛ op
time ⁊ simplr cōuerteretur in hanc. aliquis
homo non ē aliquis hō cum eēt transpositio
solum predicatum ⁊ econuerso manente ea
dem qualitate ꝛ quātitate termioꝝ seu sup
positione vt solet glosari rła de conuersiōe
simplici et haꝝ ꝯuersionū vtilioꝝ ⁊ simplex
sit vlioꝝ si vna est vera et reliqua et ecōtra
Cum āt conuertens sit falsa vz illa aliquis
homo non est ꝛc. ergo ⁊ conuersa qꝺ princi
paliter fuit arguēdum. Quarto principa
liter ad ꝯōnem arguit sic. qñcunqꝫ sunt due
vles ꝯtrie in figura ⁊ predicatū affirmatiue
supponit confuse tm̄ predicatū negatiue sup
ponit confuse distributiue ergo nō determi
nate ⁊ sic est in ꝓposito. ꝙ predicatū huius
vlis affirmatiue suppōit quilibet hō est qli
bet hō distributiue gº pꝛuz hꝰ vlis affirmati
ue nullus homo ē quilibet homo in figura si
bi ꝯriantia supponit confuse tm̄ ergo nō de
terminate. Quinto ⁊ vltimo arguit con
tra fundamētum super quo fundantur opi
niones ad dicendum ꝙ stet determinate.
Et arguitur sic. ratio propter quam aduer
sarius vult ꝙ stet determinate est qꝛ sup ipz
predicatum aduenīūt duo signa quorū qꝺ
libet habet vim distribuendi. Sed ista rō
non valet qꝛ dicendo nullus homo non ē ani
mal predicatum stat confuse tantū vt patet
per equipolentem. ⁊ tamē super ipsū adue
niunt duo signa quoꝝ quodlibet habet vim
distribuendi ergo ꝛc. Oppositum aūt
probando ꝙ supponat determinate. qñcūqꝫ
duo signa non negatiua hñtia vim distribu
endi immediate cadēcia cum virtute sua su

per aliquem terminum eoꝝ confusionis ca
pacem illa sese taliter impediunt ꝙ faciunt
ipsum terminum determinate supponere
hoc in sequentibus appatebit. Sed si est in
proposito ꝙ supra predicatum cadūt talia
duo signa ergo determinate supponit. Se
cūdo ⁊ apertius semper predicatuz vlis ne
gatiue et sue singularis eodē modo suppo
nūt ut patet inductiue. sed sic est ꝙ predica
tum singularis negatiue iste homo nō ē qui
libet homo determinate supponit ergo et ꝑ
dicatum huius vlis negatiue nullus homo
est quilibet hō determinate supponit.

Confirmatur maioꝛ per rationē sic. idē
est predicatum vniuersalis negatiue et sue
singularis et qualiter virtus cōfusiua cōfun
dit ipsum in vlī taliter etiā confundit ipsū
in singulari ergo ꝛc. Tertio sic aut dtermi
nate supponit aut confuse tantū mobiliter ꝑ
sufficientem diuisionem non cōfuse tantum
mobiliter ergo determinate. probatur mi
noꝛ nam si sic sub ipso liceret descēdere ad
omnia sua supposita disiūctim. ꝯsequens fal
sum probatur quia illa cōsequentia non va
let nullus homo est quilibet homo ⁊ isti sūt
omnes hoies ergo nullus homo est hoc uel
hoc uel hoc. patet qꝛ aña est veruz et ꝯñs fal
sum. falsitas ꝯñtis arguitur qꝛ quilibet ho
mo est hoc vel hoc homo ergo nō nullus ho
mo ē hoc vel hoc homo ꝯña nota qꝛ opposi
tum ꝯñtis non stat cum añtecedente ex quo ē
sibi ꝯriuum in figura. aña āt arguitur. nam
quilibet homo ē homo et isti sunt omnes ho
mines. ergo quilibet homo ē hoc vł hoc ho
mo et sic de singulis ergo et ce. Et si dicere
tur sicut forte sisem dabo rñsionē. Pro so
lutione habēda ad primū argumētum ante
oppositum adductū. s. ꝙ non licet ita imme
diate descēdere sub predicato ad oīa sua sup
posita disiūctim nisi prius fiat aliquis dscen
sus uel limitatio sub ipso sbo hoc non ē uerū.
quidem sequeretur incōueniens limitando
sbz sic nullus homo est quilibet homo et isti
sunt oēs homines ergo iste homo non ē qui
libet homo tunc sub predicato illius singu
laris ut iste homo non ē quilibet homo. non
licet descendere ad oīa sua supposita disiun
tim ergo et ce. antecedens probatur quia sic
descendendo nō valet talis cōsequentia iste
homo non est quilibet homo et isti sunt om
nes homines. ergo iste hō nō est hoc vł hoc
et sic de singulis antecedēs est uerum et cō
sequens ē falsum. falsitas consequentis ar
guitur quia affirmatiua sibi contradicens ē
uera ergo ꝯñs est falsū. probat hoc ultimū
aña. nā sequit qlibet hō est hoc vł hoc vł hoc
homo et sic de singulis ergo iste homo ē hoc
uel hoc uel hoc homo ⁊ sic de singulis. Aña

huius ɔñe supius est deductū. si sit opponēs
ptermendo rñderet ni mix̄ si in ðī descensu
facto ɔñā ad qḋ descendimus ē falsum. et
hoc est qꝛ principalis ꝓpositio. s. ista nullus
hō est quilibet homo a qua descendimus ē
falsa ideo bene stat ꝙ descensus sit bonus. et
tā aūs ꝙ̄ cōsequens sit falsum. Cōtra oppo
sitū principalis ꝓpositionis a qua descensū
facimus est falsum hec. s. aliquis hō ē quili
bet homo ergo ipsa ē uera quia nulla ē nisi
fuga. In hac qōne tria ꝑ ordine ser
uāda sunt. Primo ponenē notabilia quedā.
Secūdo conclusiones ad quesitū. Tertio re
sponsiones ad obiecta. Quātum ad primuz
sit istud primū notabile limitare terminū li
mitabilem seu descendere ad oīa sua suppo
sita ē quodāmō quedā ꝓpositionis ꝓbatio.
unde sicut falsitas totius ꝓpositionis expo
nētis arguit falsitatē exposite et veritas ve
ritatem ꝛ econtra ita falsitas totius ꝓposi
tionis in qua ponitē terminꝰ limitabilis uel
limitantia seu supposita ad q̄ descēdimus
arguit falsitatem ꝓpositionis in qua ponitē
terminus limitabilis seu a quo descensuz fa
cimus ꝛ omnino sicut a toto exponente ad
expositum ꝛ econuerso valz argumentum.
ita a toto limitato seu a ꝓpositiōe de suppo
sitis ad limitatū seu ad ꝓpōez de supponē
te a qua descēdimus uale argumentuz. et
econtra cū debito tamē medio i utroqz pro
cessu. inde ꝓptime sequitē homo est hoc uel
hoc uel hoc albū ꝛ sic de singulis. ꝛ hec sunt
oīa alba ergo oīs hō est albus sic ēt econuer
so cum eodem medio ꝛ ad clariorem notiti
am qꝛ ex hoc notabili pendet magna ps du
bitationis ē adducenda silitudo pulcherrima
inter propositionē probādam probatiōe cōi
et ꝓpōnem limitandā per supposita seu de
scendibilem vt nouiter loquar. nam quēad
modum reperibilis ē ꝓpositio in qua ponū
tur plures termini mediati variā ꝛ diuersā
ꝓbationē requirentes vt in ista oīs hō cōtin
genter est aīal in qua ponūtur tres termini
quoꝝ primus ē exponibilis. secūdus resolu
bilis. tertiꝰ alio mō ꝓbabilis. ita ēt eodem
modo repibilis ē aliqua ꝓpositio i qua ponū
tur uarii terminii limitabiles ꝛ descēsibiles
uariū et diuersum requirentes descensum.
vtputa i illa oīs homo ē aīal i qua ponūtur
duo termini supponentes. sub quoꝝ primo
descēdēdū ē ad supposita copulatiue. sub se
cundo vero disiunctim. Quare ad ꝓpositū
accedendo non videatē iconueniēs ꝙ quēad
modū i recta ꝓpositionis ꝓbatione a primo
termino mediato incoāda ē ꝓpositionis ꝓ
batio. ita a primo termīo descēsibili et limi
tabili incoandus sit descensus ad supposita
vnde quēadmodum sic volumus ꝓbare hāc

positionem oīs homo contingēter est aīal. ꝓ
ut exponitur rōne primi termini secūdo rō
ne secūdi. tertio rōne tertii. Primo mō pro
babimus ꝑ exponentes ꝑ hanc hō ɔtingēter
ē aīal. secūdo ipsam resoluimus ꝑ hanc. hoc
contingēter ē aīal quā postremo ꝓbamus
hoc mō hoc ē aīal et hoc pōt non eē aīal. pa
riformiter est obseruādum in descensu. qꝛ si
uolumus descendere sub terminis descendi
bilibus prius descendendū est sub primo de
inde per ordinem sub reliquis. vt si uelimꝰ
facere descensum istius propositionis. nul
lus homo est quilibet homo. primo debemꝰ
descendere sub subiecto in ista iste homo nō
est quilibet homo deinde ex ipsa descendere
sub predicato in illa iste homo nō est iste ho
mo uel iste homo non est iste homo. ꝛ sic de
singulis. ꝛ sic inconueniret prius ꝓbare istā
oīs homo contingēter ē animal rationale ꝙ̄
li contingenter eodem modo ita inconueni
ret prius in ista. nullus homo ē quilibet ho
mo sub predicato ꝙ̄ sub subiecto descēdere
vt satis probatum est in primo argumento
presentis questionis. ꝛ quomodo predicatū
fiat determinate ut infra ponetur.

Notandum secūdo pro solutione habē
da ad quoddam argumentū tacitum. ꝙ si
gnū vniuersale sincathegorematice tētuz a
parte predicati positum efficitur pars pre
dicati licet a parte subiecti hoc non oporteat
nisi inter eius partes ponatur secūda pars
ab omnibus de plano conceditur. primam
autem uolo persuadere. Nam si hoc non ē
verum sequitur ꝙ illius propositionis tātū
animal est omnis homo. solum li homo est
predicatum. ꝛ ꝙ illa omnis homo ē animal
est vniuersalis secum conuertibilis. et prima
sit exclusiua affirmatiua et secunda vniuer
salis affirmatiua. ꝺ toto subiecto atqꝫ predi
cato transpositis. consequens tamē est fal
sum quia vniuersalis est vera. exclusiua fal
sa. Sequitur secūdo ꝙ. a. et. b. sunt due ex
clusiue affirmatiue quarum vna est vera.
reliqua est falsa. et est vniuersalis de termi
nis transpositis utriqꝫ earum correspondēs
consequens implicat contradictionez vt pa
tet intuenti. tu tamē hoc declaras ponendo
ꝙ. a. sit ista tātum animal ē homo. b. sit ista
tantū animal est omnis homo. c. non sit ista
omnis homo est animal. huic responsioni
scio tisberū nostrū et plurimos alios āglicos
sophisticare conīctatores assentire. quid az
tū gloriosus doctor ualus hꝰ rñsiōis ponit op
positū. puto ni si tisber uitā duceret hꝰ doc
toris argumēta i isolubiliū genere collocaret
Quare sola auctāte fondatꝰ tāto uiro rñdere
nō audēs. rñsiōnes ad eiꝰ obiecta ꝺ hāc ðter
minationē adducta sicco uolo ꝓterire pede

Notandū tertio et est q̄nis declara
tiuum ꝙ quādocunqȝ duo signa immediate
distributiua cadūt cum uirtute sua super ali
quem terminū quoꝝ q̄libet ipsum per se et
ordīe suo distribueret ꝙ demōstratione tollūt
et faciunt terminū quādoqȝ et ut plurimum d
terminate supponere quādoqȝ ꝯfuse tm̄. Sȝ
est aduertendū ꝙ nunꝗ̄ supponit confuse tā
tum nisi in ꝓpositionibus que ꝑ negationez
aut ꝓpositā aut postpositaȝ alteri equipolēt
in figura. nec ē uerū in oībus. q2 si negatio ꝓ
ponitur aut postponit̄ in vli aut particulari
affirmatiua nunꝗ̄ uirtute duoꝝ signorum
distributiuoꝝ talis suppositio cōfusa tantū
reperit̄. solum tamen ē veꝝ negatiue super
ueniente et vli et pticulari negatiue. Ex quo
sequit̄ primo ꝙ solum signa distributiua ne
gatiua tal'r se impediūt ꝙ termino tribuāt
supp̄ōnez ꝯfusaȝ tantū. Sequit̄ scd̄o antece
dens argumēti primi p⁹ oppositū adducti.
q̄d ibi fuit pollicit⁹ declarare. s. q̄ñcunqȝ duo
signa non negatiua habētia vim distribuen
di imediate cadētia cum uirtute sua sup ali
q̄ue terminum coꝝ confusiōis capacē tal'r se
impediunt ꝙ faciunt ipsum terminum dter
minate supponere. et hec sn̄ia colligi pōt ab
egregio doctore paulo ueneto in logica par
ua caplō primo ubi inquit si sunt duo signa
distributiua affirmatiua faciūt ipȝ terminū
stare determinate. si vnum est affirmatiuū
et reliquum negatiuū iteꝝ determinate. si ue
ro ambo negatiua iteꝝ si immediate cadūt
determinate. si mediate uero cadant ita ꝙ
mediet terminus distributus faciūt ipȝ sta
re ꝯfuse tantū. Clarius hec sn̄ia colligi pōt
ab eodē in dubiis suis. ubi ipe pulcherrima
notat ac ēt utilia ꝓ declaratione h⁹ rñsiōis.

Quantum ad secūduz sit ista conclusio
prima predicatū huius nullus hō ē quilibet
homo non supponit confuse distributiue nec
confuse tm̄ non distributiue quia sunt duo si
gna impedientia. nec etiaȝ confuse tantum
q2 aut mobiliter aut immobiliter. non immobi
liter quia nullū est signum immobilitans.
nec ēt mobiliter ut ꝯclusum ē in tertio ar gu
mēto ad oppositum adducto ergo ꝛc. Se
cunda cōclusio predicatū huius. nullus hō
est quilibet hō supponit determinate. ꝓbat̄
q2 predicatū supponit ex quo est acceptio ter
mini ergo uel cōfuse vel determinate nō da
tur mediū non ꝯfuse vt i prima ꝯn̄a satis est
ꝓbatū. ergo determinate supponit. Rn̄deo
nūc ad argumēta i tellectum. Ad primū
Sumpto fundamento ex notabili primo di
cendū ꝯcedo ꝙ sub p̄dicato lȝ descēdere ad
oīa supposita diuisiue. et ulterius dī ꝙ desce
sus factus ibi non ē realr̄ assignatus. nō n.
oȝ imediate sub predicato descēdere nisi pri
us descēdamus sub subiecto hoc mō nec hō
est quilibet hō. et isti sunt oēs hoīes. ergo nec
iste hō est quilibet hō. nec ille hō est quilibȝ
hō nec ille hō ē q̄libet hō et sic de singul. quo
facto descēdamus mō sub p̄dicato vnius il
larū singulariū. nec ille hō ē quilibet et isti sūc
oēs hoīes ergo nec ille hō ē ille hō uel nec il
le hō est ille hō et sic d singulis ꝓcedēdo nul
lū apparet icōueniēs. Et si obiceret̄ ut moz
det quidam doctor socium rn̄dentez cur hic
non facimus in aliis quid ē ꝙ si volo descē
dere sub predicato illi⁹ oīs hō ē aīal. non oȝ
ut prius descēdā sbo dicat̄ q̄d dicit' uerū. ꝙ
hoc ē voluntarie dictū q2 si velim⁹ dicere nul
lus me cogeret. Ulterius queratur ab ipso
qd ē q̄d realr̄ opando si volum⁹ hāc ꝓpōez
ꝓbare. sol necessario lucet resoluēda ē rōne
primi termini mediati. attū possumus ꝓba
re ipaȝ rōne de li necessario qualr̄ ꝓbando
nullū sequit̄ incōueniens. Ita et eodē mō nō
videat̄ deri sorū ꝙ semp'a primo termino d
scendibili incoandus sit descēsus et tū si q̄nqȝ
fiat incoatio rōne scd̄i nullū sequit̄ incōueni
ens. Ad secūdum eodē mō rn̄det̄ ꝙ nō
lȝ assignare suppositū predicati nec ipȝ limi
tare nisi prius assignemus ul' limitem⁹ ipȝ
ꝓ supposito. Ad tertiuȝ arg. ꝙ illa nō
ē sua cōuertēs q2 non fit trāspositio totius p̄
dicati i sbȝ ex quo li q̄libet ē ps p̄dicati utȝ i
secūdo notabili. sed ē ista nullū ens quilibet
hō ē hō que ē uera quēadmōm sua ꝯuersa.

Ad quartū negat̄ ꝯn̄a nec vnꝗ̄ erit ar
gumētū quo possit ipam ꝓbari eē bonā. q2
nec ēt i alus terminus sequit̄ quādocūqȝ p̄di
catū vlis affirmatiue supponit confuse tm̄.
rōne signi vlis p̄dicatuȝ sue pticularis affir
matiue suppōit determinate. ergo si p̄dica
tū pticularis affirmatiue suppōet ꝯfuse tā
tum p̄dicatū vlis affirmatiue deȝ supponere
determinate. Ad quītū et ultimū rn̄de
amr negādo ꝙ rō sufficiens ꝑ quā p̄dicatū
que sit determinate supponit nō ē solū q2 su
pra ipm aduenūt duo signa distributiua. sȝ
oȝ addere quoꝝ vnū est affirmatiuū. et reli
quum negatiuū cū quo stat ꝙ si ambo eēnt ne
gatiua hoc non oporteret. et de hoc diffusi⁹ ē
dictū in scd̄o notabili.

Finita ē q̄o excellentissimi artiū et medici
cine doctoris dn̄i nr̄i appolinaris de offi e. d
suppositiōe p̄dicati isti⁹ ꝓpositionis. nullus
homo est quilibet homo.